

NAŠA LUČ

januar 2006, letnik 55, številka 1

*Blagoslovljen božič
in srečno v letu 2006*

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Sv. Miklavž je obdaroval najbolj pridne otroke

PARIZ

ERLANGEN

INGOLSTADT

FRANKFURT

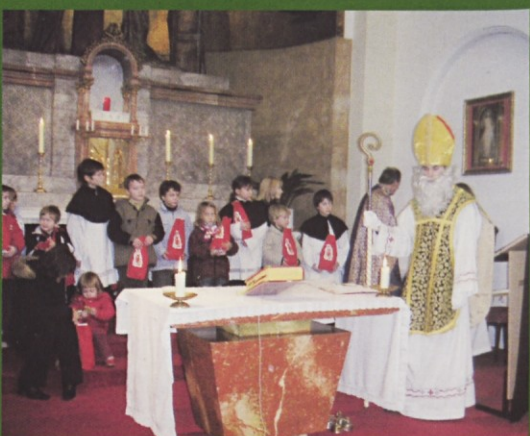
STUTT GART

GÖTEBORG

MÜNCHEN

DUNAJ

+ 436676

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Cerkveno leto ni le spominjanje preteklih Božjih del v zgodovini odrešenja in pot skozi galerijo svetnikov, ampak je tudi aktualizacija Božjih sporočil za sedanjí trenutek.

Ni take je mladenke, ko naše je krvi dekle **2**

Govorimo o veri **6**

+ Alojzij Zaplotnik, pokojni essenski župnik **7**

Preobčutljiva **8**

Planina nad Horjulom **9**

Reforme **10**

Prisluhnimo domovini **11**

Slovenija moja dežela **14**

Iz življenja naših župnij **16**

Leto brez sonca **37**

Lučkin kotichek **41**

Malo za šalo **42**

Oglasi **43**

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek: Z nasmehom v leto 2006

Druga str. ovitka: Arhiv NL:

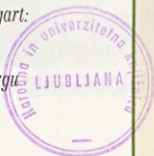
Obdarovanje

Tretja str. ovitka: Arhiv SKM Stuttgart:

Biblični seminar

Četrta str. ovitka: Z. Podvinski:

Jaslice v Göteborgu

Bog blagoslovi

»Srečno novo leto!« Ob novem letu od vsepovsod prihajajo lepe želje in dobri prijatelji primaknejo temu kratkemu stavku še kakšno misel, da voščilo postane bolj osebno.

Kristjani naj ta pozdrav izrekamo z mislijo, da vse dobro izvira iz božje dobrote. Zato lahko rečemo: »Bog te blagoslovi! Naj Gospod razjasni svoj obraz nad teboj in ti bodi milostljiv.« To govorico poznamo iz Svetega pisma. Tak pozdrav pove stvari naravnost. In ravno to je morda naša posebna naloga v sodobnem času, da si posredujemo med seboj in ljudem okoli sebe nevsiljivo, vendar jasno besedo o Bogu in njegovi dobroti do človeka. Bog te blagoslovi! Ali ni to lep in kratek stavek, ki pove vse!

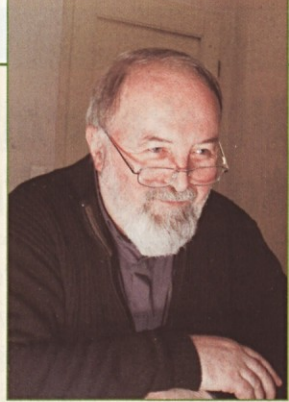
Bog blagoslovi naše zdomske in izseljenske skupnosti. Novoletni pozdrav želimo v naši reviji razširiti na vse, ki sodelujete v življenju izseljenskih župnij. Aktivni člani ste vsi, ki redno prihajate k slovenskim mašam in tisti, ki bi radi še prišli, pa zaradi oddaljenosti, ostarelosti in bolezní ne morete več. Obenem naj naša želja doseže vse, ki se le občasno ali za večje praznike pridružijo in se udeležijo življenja skupnosti. Novo leto je nova priložnost za večjo zvestobo, za nove tesnejše povezave, za združevanje vseh rojakov in vseh naših moči v želji, da se ohrani in poživi slovensko duhovno in kulturno življenje. Bog naj vse blagoslavlja. On naj krepi voljo in spodbudi požrtvovalnost v naših srčih, da se ne bomo razgubili v svetu kot neznanci sebi in drugim.

Razmere zahtevajo na novo strnjene vrste. Dogodki pretekega leta dajejo svoje sporočilo. V naših skupnostih ne bo vse teklo tako, kot je do sedaj in se nam je zdelo, da drugače sploh ne more biti. Nebeški Oče je poklical k sebi essenskega dušnega pastirja, na kölnskem področju ostajajo rojaki brez slovenske misije. To je povsem nova situacija v Porurju za vse Slovence, saj bo treba na novo urediti celotno duhovno oskrbo rojakov. V Franciji sta ostala v preteklem letu samo še dva dušna pastirja, od katerih mora eden skrbeti za pariško in merlebaško področje, kjer so še žive slovenske skupnosti. Samo ta dva težka primera nam kaže, da mora vsak od nas na novo opredeliti svojo odgovornost do skupnosti.

Povsem napačna je misel, da bo vse šlo narazen in da je najbolje pravi čas odstopiti, da ne bomo zraven, ko se bo potapljala ladja. Take negativne primere smo lahko opazili v zadnjih letih med rojaki in tudi med uradno odgovornimi na župnijski in društveni ravni. To je napačna smer. Slab zgled, po katerem se ne bomo ravnali.

Danes bolj ko kdaj prej potrebujemo pogumnih rojakov, ki so pripravljene pristopiti na pomoč s svojimi sposobnostmi. Naše skupnosti imajo še veliko rezervnih moči. Da bi jih ljudje v sebi odkrili in dali na razpolago v dobro vseh, si želimo za leto, ki je pred nami. Za to delajmo. Ne ozirajmo se oprezno okrog, česa ne storijo drugi. Vprašajmo le sami sebe, kje smo potrebni in kaj lahko storimo za skupnost.

Bog blagoslovi vse te dobre namene in vsa dobra dela, vso požrtvovalnost za slovensko stvar. Pokojni duhovnik Alojzij je imel navado reči: Drž' mo se!

920061157

Ni take je mladenke, ko naše je krvi dekle

Velika prostorna dvoranska cerkev sv. Jožefa v Ljubljani je prenapolnjena z živahno, navdušeno množico ljudi vseh starosti. Čisto spredaj vrsta bolnikov, nekateri tudi na vozičkih. Menda nas je še več duhovnih bolnikov.

Množica napeto pričakuje po krščanskem svetu precej poznanega karizmatika, indijskega duhovnika lazarista patra Billa. O njem gre glas, da mu je Jezus podelil dar ozdravljanja na duši in na telesu prizadetih ljudi. Po daljši duhovni pripravi ob molitvi rožnega venca in prepevanju duhovnih popevk stopi pred nas skromen, temnopolti mož majhne postave v svetlem talarju in nas nasmehan pozdravi v angleščini, ki jo sproti prevaja gospa Tatjana Molc. Pater nas preseneti: "Dovolite, da vam predstavim še svojo najožjo sodelavko in tajnico, ki je Slovenka, vaše krvi dekle. Sonja, pokaži se svojim rojakom!" Od strani pristopi k duhovniku prikupno dekle zrelih let, sončnega obraza, prava Sonja. Ko se spoštljivo prikloni in nasmehne množici v dvorani, njen obraz zažari v neki nedolžni duhovni milini, ki jo tako hudo pogrešamo pri današnjih dekletih!

Kakor od gromske strele zadet sem presenečen: "Jaj to je vendar Sonja, prvi otrok mojih prijateljev zakoncev Vukovih iz Stuttgarta!" Pogled nanjo prebudi v meni ponos bivšega "Slovenca na tujem" in same od sebe mi privrejo tiste znamenite besede Prešernove: Bog živi vas, Slovenke, prelepe, žlahtne rožice! Ni take je mladenke, ko naše je krvi dekle.

Sklenem napisati pogovor s tem dekletom. Sogovornico sem dotekel šele čez nekaj dni v Celju pri sv. Jožefu in jo dobesečno "ukradel" iz programa.

Draga Sonja, naj najprej zvedo naši bralci osnovne podatke o tebi. Spominjam se, kako si pred petimi leti dokončala svoj visokošolski študij in kako sva z župnikom Janezom Šketom v Naši luči skupaj s čestitkami k diplomi objavila tvoj nasmehani obraz. Na svet sem prišla v cvetočem in sončnem mesecu majniku 1971. Na ime Sonja (otrok sonca) me je krstil

Sonja Vuk

brat moje krstne botre salezijanec Jože Sraka v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu. Takrat smo stanovali v Stuttgartu-Untertürkheimu. Moj ata je doma iz Cirkovcev na Dravskem polju, mama z Zgoranje Bistrice v Prekmurju. Spoznala sta se po božji previdnosti na slovenskem romanju v Lurdu. Takrat je bila mama še zaposlena v Parizu, ata pa že v Stuttgartu. Po gimnazijski maturi sem se zaradi jezikovne prakse zaposlila kot "au-pair" varuška pri neki pariški družini. Zatem sem napravila 3-letno Hotel-Fach-Schule. Šele potem sem se odločila za študij na visoki strokovni šoli v Passauu na kulturno-sociološko-političnem oddelku. Po diplomi sem se zaposlila v Münchnu, od koder pa me je podjetje kadrovsko izobraževalne ustanove kmalu poslalo na samostojno mesto v Hamburg in od tam me je "Duh božji odnesel" na čudovito in vznemirljivo delo za novo evangelizacijo.

Kje so vzroki, korenine - poleg Sv. Duha seveda - za tako smelo odločitev?

Duhovni poklic običajno zraste iz pristnega verskega okolja v domači družini in župniji. Pošteni, delavni, verni starši so nenadomestljiva dota za vse življenje. Prav take mi jih je podaril dobri Bog. Pri nas doma je bilo samo po sebi umevno, da smo skupaj molili zjutraj, zvečer in pri jedi. Na nedelje in praznike smo z veseljem prihajali k slovenski maši. In seveda takoj za starši je odigral odločilno vlogo navdušen, iskreno prepričljiv duhovnik, nepozabni župnik Ciril Turk. S svojo sobotno slovensko šolo in sploh z vsem svojim verskim in kulturnim delovanjem je znal ohranjati iz-

jemno močno versko in narodnostno vzdušje. Mladi smo radi prepevali pri mašah in na proslavah. Pri ansamblu sem igrala na flayto in bilo je sploh OK. Birmal me je nadškof Alojzij Šuštar. Tako sem kar do volj dobro formirana vstopila na samostojno življenjsko pot.

Kdaj in kako si napravila svoj "odločilni korak" in se znašla ob "čudežnem" patru Billu?

Natanko dve leti in tri mesece sem bila v omenjeni kadrovski službi. Zelo zadovoljna z delom, vendar sem se od časa do časa čutila duhovno neizpolnjeno, nezadoščeno. V prostem času sem še naprej hodila na razne žure, zabave, kot to počno dekleta mojih let. Zraven sem verjetno bolj iz navade kot iz potrebe redno hodila k maši. Zanimivo, da me je precej pozno zajel val vsesplošne evropske duhovne krize in so me začeli mučiti razni verski dvomi, npr. zakaj k osebni spovedi in ne naravnost k usmiljenemu Bogu po odpuščanju. In zakaj tista brezvezna dolgočasna molitev rožnega venca. Dotlej smo s starši doma samo ob večjih prazničnih dnevih zmolili kak del, pred dnevom vernih duš celo vse tri dele rožnega venca. Odkar pa smo se udeležili romanja v Medžugorje, so vpeljali za redno večerno molitev kar po en celi del. Vse to in še marsikaj drugega se mi je začelo močno upirati. Tudi romanja v zanimivo Medžugorje, ki so me sprva privlačila.

No in potem je prišlo do tistega odločilnega "koraka". Ko sem pričela s službo v Münchnu, sem zaslišala v

sebi vabilo: Pojdi na festival mladih v Medžugorje! Še sedaj ne vem, kaj me je tako iznenada prijelo. Nekako proti svojim človeškim težnjam sem se odločila, se prijavila in v začetku avgusta 2002 s polnimi avtobusi navdušenih mladih srečno prispela k Mariji v Medžugorje.

Do takrat sem mislila, da sem dobra, celo odlična kristjanka, posebno ko sem se primerjala s prijatelji, ki so često zanemarjali obisk nedeljske maše. Po tistem obisku sem veliko premišljevala, se "prekuhavalna in prečiščevala" in šele naslednje leto 2003, ko sem se zopet udeležila "Mladifesta", sem končno napravila tisti pravi odločilni korak za vse nadaljnje življenje: opravila sem dolgo življenjsko spoved! Predolgo sem jo zanemarjala in odrivala. Po dobri in natančni pripravi v moji skupini sem se dve debeli uri še sama nanjo temeljito pripravila. Poldrugo uro me je potrpežljivo poslušal in se z mano pogovarjal nadvse razumevajoči župnik Tone Marinko. Prvikrat v življenju sem se počutila "visoko na krilih", polna prekipevajočega veselja, da smem darovati Jezusu vse, prav vse, slabo in dobro. Sprejela sem, da me naredi novo in boljšo. Srečala sem se z živim Bogom. Takrat sem potem šla še dvakrat k spovedi, ker sem še kaj privlekla na dan, kar me je težilo. Najprej k nekemu drugemu in končno še v tretje zopet k duhovniku Marinku. Doživela sem resnično spreobrnjenje. Zares sem napravila predlanskim pri Mariji v Medžugorju najpomembnejši korak v dosedanem življenju.

Slavljenje v Svetem Duhu - druga z leve spredaj je Sonja.

Naj še dodam, da sem se končno popolnoma "razstrupila" vseh "giftov" tistega "naprednega" nemškega verouka. Tam so nam vtepali v glavo, kako moramo evangeljska poročila npr. o Marijinem de- vištvu, o večjem delu Jezusovih čudežev, tudi o vsta- jenu jemati le simbolično. Pisci evangelijev so na tak način (drugega pač niso znali!) v svojem vzhod- njaškem izražanju tistega časa hoteli prikazati v prispodobah, kako sta bila Jezus in Marija nekaj iz- jemnega. V resnici pa sta npr. imela Jožef in Marija normalne zakonske odnose. Jezusovi izjemni duhovni veličini so prispodobno pripisali mnoga čudežna de- janja, v resnici pa ...

Seveda me je ta "tuja učenost", bi rekel Ivan Cankar, krepko spodnašala v moji trdni veri od doma. Tudi nisem dobro poznala Jezusa, ker nisem brala Svetega pisma. Vem pa tudi, da so moji domači vztrajno molili zame, zraven pa tudi naročali župniku Pavlu Uršiču, naj se me kaj spominja v molitvi pri maši.

In kako si potem padla v roke patru Billu?

Kakor sem že omenila, me je moje podjetje poslalo na filialo v Hamburg. Samostojna na službenem mestu sem odgovarjala za celotno področje severne in vzhodne Nemčije. Predstavljajte si samo dekle v ver- sko hladnem severnjaškem protestantskem velemestu. Kar leto dni je preteklo, da sem se duhovno znašla. Pokonci me je držala moja velika medžugorska izkušnja. In sedaj vstopi v moje življenje pater Bill. Že dlje časa me je nek notranji glas kar naprej nagovarjal ter mi zagotavljal: 'Sonja, s teboj se bo kmalu nekaj zgodilo in izpolnjeno bo tvoje globlje hrepenenje po večji duhovnosti.' In res. Moja nekdanja prijateljica Klavdija iz časov študija v Passauu je bila za preva- jalko pri patru Billu. Poročila se je in ko je dobila prvega otroka, mi je sporočila: "Moj šef nujno potrebuje prevajalko za francoski in nemški jezik, ker sam go- vori le svojo indijsko angleščino. Sem te že priporočila in sedaj si ti na vrsti, da čim prej odgovoriš 'da' ali 'ne'." Še nikoli mi ni bilo tako jasno, da me Bog kliče. Plačali so mi letalsko vozovnico in že sem se znašla na eksotičnem francoskem otoku Reunion v Indijskem oceanu zraven Madagaskarja. Na tedenskih duhovnih vajah sem prevajala za kakih 300 udeležencev. Pri molitvah za ozdravljenje pa se jih je nabralo do 3000, kar je za tisti otoček izredno veliko. Šef je bil zadovol- jen z mano in mi je takoj ponudil stalno mesto tajnice in prevajalke v njegovem "podjetju" s sedežem v "Prayer tower" - to je molitveni stolp ali hiša molitve v kraju Hallbergmoos blizu Münchenskega letališča.

Tako sem marca 2004 spoznala patra Billa in začela svojo veliko in vznemirljivo življenjsko avanturo.

Kdo je pravzaprav ta pater Bill?

Ja, ja, je v resnici izjemna osebnost. Da ponovim vaše besede: "... in ljudje z vso notranjo zavzetostjo pi- jejo njegovo prilično tradicionalno teologijo ..." Precej manj ali pa nič ne "oblegajo" svojih domačih evrop- skih duhovnikov. Ljudje so lačni Boga, ne pa teologije, če je še tako "napredna". Rečeno nekoliko pretirano, vendar resnično.

Kakšen naj bi bil torej duhovni portret p. Billa?

Vstaja zjutraj ob petih. Mnogo ur premoli in šele potem nagovori poslušalce. Vsi doživljamo, kako iz njega kar žari ljubezen. Navkljub letom in utrujenosti je vedno nasmejan. S predavanji pregara vse dneve tedna do poznih večerov. Ob nedeljah navadno odpo- tuje in oznanja drugod. Pri svojih 78 letih je čudežno neutrudljiv. Kakor je zapisal nekoč apostol Pavel: Ljubezen Kristusova me preganja ... Ni nobenega dvo- ma. Ta pater, kakršen je, ljudi do kraja prepriča.

Bi hotela še kaj več povedati o njem?

Sam o sebi piše: Rojen sem 1928 v Kerali v Indiji. Postal duhovnik redovnik lazarist kongregacije sv. Vincencija Pavelskega. Kot predstojnik indijske province sem se pretirano gnal za oblast in denar, Jezus pa me je namenil za drugačno delo. V svojem prevelikem usmiljenju mi je poslal dvakrat srčni in- farkt in zdravniki so mi dajali le malo upanja, da bom preživel še tretjega. Med daljšim in mučnim okrevan- jem v stalnem smrtnem strahu sem se udeležil duhovnih vaj za duhovnike in takrat čudežno popolno- ma ozdravel. V zahvalo sem začel najprej doma, za- tem pa širom sveta oznanjati: Jezus resnično živi in ozdravlja na duhu, duši in na telesu. Tako sem najprej v Kerali ustanovil dom duhovnih vaj, največji duhovni center v Indiji. Tam se dnevno zbere tudi do 50.000 ljudi. Druge manjše centre vodim po vsem svetu. Natančneje je moje življenje in delo opisano v knjigi "Jezus te ljubi". Izšla je pravkar tudi v slovenskem prevodu pri založbi "Prenova v Duhu".

In tista stvarna plat življenja? Koliko zaslužiš, kje se nahraniš in naspíš, kadar nisi na poti, koliko časa ti preostane zase, za zabave in hobije?

Odslej živim neke vrste evangeljsko uboštvo. Nobene redne mesečne plače ne prejemam. Zdravstveno in so- cialno sem zavarovana. Za sproti prejemam neko žep- nino. S hrano in obleko sem dobro preskrbljena, za kar poskrbi naša "mamica", 60-letna gospa Terezija.

Ona je namreč p. Billu dala na voljo svojo hišo in meni sobico v kraju Hallbergmoos. Neizmerno srečno se počutim v rokah božje Previdnosti. Če ne spremljam patra kot prevajalka, sem zaposlena v naši pisarni. Tam se na nas kar naprej obračajo ljudje za razne informacije o duhovnih vajah. Skrbim za potovanja, letalske polete, pridobivanje uradnih dokumentov, viz, urejevanje tiska in prevodov v glavne jezike sveta. Sem predvsem odgovorna za nemško in francosko govoreče dežele. Tako je moje življenje do kraja izpolnjeno in me do kraja osrečuje. Kajti na vsem svetu se mi ne zdi nič lepšega in bolj zadovoljujočega početja, kakor je delo za novo človeštvo in z novo evangelizacijo. Redno urejenega dopusta nimam, pa sem vseeno imela srečo in sem se letos zopet udeležila mednarodnega mladinskega "Mladi-fest Medžugorje 2005".

P. Bill je prejel od Boga posebno čudežno moč ozdravljanja. Ali si bila kdaj navzoča pri kakem čudežu?

Da, letos na tedenskih duhovnih vajah za laike v domu duhovnih vaj Schloss Gehrden v Paderbornu. Z nedopovedljivo težavo se je udeleževala srečanj neka gospa Marion na berglah zaradi neozdravljive bolezni mišičevja. Telesno in duhovno do kraja izčrpana. Kot evangeličanka se je težko vključila v molitev rožnega venca, čeprav je že pred tremi leti obiskala Medžugorje. Sedaj je zaprosila za sv. spoved, jo opravila, toda že naslednji večer se je izredno slabo počutila in je predčasno odšla domov. V začudenje sopotnice pa je ob prihodu na domači prag brez bergel izstopila iz avtomobila in odšla v stanovanje. Naslednje jutro, ko pride p. Bill v dvorano, mu ona prihiti naproti brez bergel, vsa spremenjena - popolnoma zdrava. Do danes se ji bolezen še ni povrnila.

P. Bill oznanja in govori čisto običajne verske in moralne resnice iz evangelijev. Teološko res "tradicionalno", toda oznanja jih s takim ognjem in zavzetostjo, da se ti zdi, kot da prvič slišiš "veselo novico". Njegove poslušalce spreletava srh po telesu in vžigajo se jim pogledi. Poleg tega, da je tako izredno prepričljiv njegov osebni zgled, ima še prednost pred drugimi duhovniki: vse, kar govori, podpre z ozdravitvami na duši in na telesu.

Kaj bi še posebej rada rekla našim mladim v Nemčiji pa tudi v domovini iz svojih dosedanjih izkušenj?

Potrebno bi bilo marsikaj. Naj povem, kar mi trenutno pride na pamet. - Prvič, čeprav marsikje naletijo na prebujeno, zaspano, hladno Cerkev, naj bodo mladi

pozorni na znake časa in na izredne milosti, ki jih ponuja "živi Jezus med nami". Da jih Jezus resnično ljubi, kot je poudarjal Janez Pavel II. Kljub propadajoči civilizaciji je dovolj duhovne, verske ponudbe. Če jo le hočeš odkriti in z njo enkratnost krščanstva. - Drugič, zaupati Cerkvi, čutiti s Cerkvijo, ker ima v rokah "božja" sredstva, s katerimi more spremeniti svet. Vse drugo je več ali manj iluzija, človeška beda. Naj se ne pustijo "povoziti" od današnje, v mnogih ozirih propadajoče, razkrajajoče se civilizacije. Naj se vključijo v novi nastajajoči svet, ki ga gradimo verni mladi vsega sveta. - In tretjič, še prav posebej bi poudarila naše slovenske korenine. Zaupati naši zdravi slovenski pameti, našemu slovenskemu občutju, naši zdravi slovenski vernosti. Torej ostati zvesti našim slovenskim koreninam. - Četrtič, biti do sebe zahteven in se ne zadovoljiti z nekim minimalnim izpolnjevanjem verskih dolžnosti, samo da utišaš vest in ti da mir. Treba se je torej aktivno vključiti v delo za Boga, ker Bog od nas pričakuje naše "vse", da bo tudi On s svoje strani dal svoj vsemogočni "vse". Seveda ne brez nas. Tako je načrtovano od vekomaj. Če spoznaš, da Jezus res živi in želi storiti za nas isto kot pred 2000 leti, je prečudovito življenjsko odkritje. Jaz ne bi za nič na svetu zamenjala svojega "poklica", super občutkov, zavest, da delam za Boga in ljudi in "vse drugo mi je navrženo". Če koga še kaj več zanima, prsrčno dobrodošel, naj se zglesi na moj naslov: Sonja Vuk, Mathildenstrasse 15, D - 85399 Hallbergmoos, Tel.: 0049 (0) 811 8649, e-mail: sonja.vuk@gmx.de.

Sonja, en velik Bog lonaj v imenu vseh, ki bodo s hvaležnostjo prebrali ta pogovor.

Pogovarjal se je Pavel Uršič

Nadškof Uran, p. Bill, Janez Cerkovnik, koordinator Prenove v Duhu v Ljubljani, Sonja in Veronika Vuk

Poznamo svojo vero?

11. oktobra 1992 je papež Janez Pavel II. izročil vernikom vsega sveta Katekizem katoliške Cerkve z namenom, da bi bil opora vsem, ki razlagajo ali se želijo sami poučiti o vsebini krščanskega nauka. Tako je bila 30 let po začetku II. vatikanskega koncila izpolnjena želja, ki jo je izrazila izredna škofovska sinoda leta 1982 v Rimu. Katekizem vesoljne Cerkve je zelo obsežna predstavitev in razlaga katoliške vere, tako da je na svetovnem kongresu katehetov leta 2002 prišlo do pobude, naj se pripravi povzetek (kompendij) bistvenih stvari v poljudni govorici, da bi knjigo rad prijel v roke vsak katoličan in vsak človek, ki se zanima za katoliški nauk.

Tako smo v preteklem letu dobili izdajo kompendija. Značilne zanj so tri lastnosti: trdno je naslonjen na Katekizem vesoljne Cerkve, oblikovan je na pogovorni način in ponuja tudi slike kot učni pripomoček. V naslednjem obdobju ga bomo predstavili tudi na straneh naše revije. Prvi del govori o osnovnih resnicah naše vere.

Kakšen smoter daje Bog človeku?

Bog je v sebi neomejeno popoln in srečen. Samo iz dobrote je po lastnem in svobodnem nagibu ustvaril človeka, da bi bil deležen njegovega blaženega življenja. Ko se je dopolnil čas, je poslal Bog Oče svojega Sina kot Odrešenika in Rešitelja ljudem, ki so padli v greh. On je poklical ljudi v svojo Cerkev in jih po delovanju Svetega Duha sprejel za svoje otroke ter jih naredil za dediče njegove blaženosti.

Za pogovor: Kaj pomeni 'neomejeno popoln in srečen', 'ustvariti iz dobrote' in 'po lastnem nagibu'? V Bogu ni nobene nedoslednosti, ni omejenosti, nič ne kali njegove notranje sreče ne njegovega življenja. Bog je večni, njegovo bivanje se ne začneja in nima konca.

Naš jezik pozna samo kategorije omejenosti, ki so nam razumljive, zato nekaj o božjem življenju in sreči lahko povemo samo z opisovanjem, da nekaj v njem ni tako kot v našem življenju.

Zakaj tiči globoko v človeku hrepenenje po Bogu?

Bog sam, ki je ustvaril človeka po svoji podobi, je zapisal v njegovo srce hrepenenje po tem, da bi ga videl in spoznal. Tudi če to hrepenenje človek kdaj zanika, ga Bog ne preneha vabiti k sebi. Kajti človek naj živi in naj v Njem najde vso polnost modrosti in sreče, ki jo nenehno išče. Človek je torej po svoji naravi in poklicanosti religiozno bitje, ki je sposobno vstopiti v prijateljstvo z Bogom. Ta notranja, življenjska vez z Bogom zagotavlja človeku njegovo temeljno dostojanstvo.

Za pogovor: Kako bi povedal po svoje 'ustvariti po svoji podobi' ali 'zapisati v srce'? Mar človek res lahko zanika, kar je v njegovem srcu? Izvira človekovo dostojanstvo od Boga ali od njega samega ali od tega, če mu ljudje dajo to priznanje? Božjo podobo v sebi spoznava človek iz soglasja, k čemu stremi njegov duh in telo in kako se mu razodeva Bog v zgodovini in danes. Človek je sposoben pogaziti v sebi vse, če mu zatemni srce zloba greha. Dostojanstvo, ki ga zagotavljajo človeku ljudje, je zelo negotovo. Nekje drugje mora biti temelj tega, saj lahko ohrani osebno dostojanstvo od ljudi popolnoma ponižan človek.

Ali je mogoče Boga spoznati samo z lučjo svojega razuma?

Izhajajoč iz stvarjenja, to pomeni iz sveta in človekove osebe, more človek samo s svojim razumom zagotovo spoznati Boga kot začetek in cilj vseh stvari in kot največjo dobrino, resnico in neskončno lepoto.

Za pogovor: V družini ali skupini lahko iščemo utemeljitev, na kaj se v naravi in v človeku opira razum, ko spoznava zgoraj navedene dobrine.

Miklavževanje v Stuttgartu

+ Alojzij Zaplotnik, pokojni essenski župnik

*25. novembra 2005 je zaradi nenadne
oslabitve srca umrl izseljenski dušni
pastir Alojzij Zaplotnik.*

Vso slovensko skupnost je pretresla novica, ki se je kot blisk razvedela po vseh skupnostih, ki pripadajo tej katoliški misiji in prav tako med Slovenci na kölnskem področju. Slovenska fara se je odela v globoko žalost.

Gospod Alojzij se je rodil 27. 10. 1947 v Kočevju, kjer je obiskoval tudi osnovno šolo in gimnazijo. Oče mu je umrl zelo zgodaj in prav tako sestra še v otroških letih. Z mamo sta se prebijala precej na trdo skozi življenje. Za študij si je moral pogosto zaslužiti denar sam.

Po gimnaziji se je odločil za duhovniški poklic in vstopil v semenišče v Ljubljani. Ob koncu 60 let prejšnjega stoletja je bila takšna odločitev znamenje zelo samostojnega pogleda na življenje. Politične sape niso bile samo hladne do vere in Cerkve, bile so grobo sovražne. Duhovniški stan v javnosti ni imel nobene opore, bili so le ljudje, ki so vztrajno, ne glede na razmere bolj spoštovali Boga kot ljudi in prihajali k maši. Po petem letniku teologije je leta 1972 prejel duhovniško posvečenje. V zadnjem študijskem letu je že pomagal na župniji v Mengšu. Naslednje leto je prišel za kaplana v Kranj. Štiri leta kasneje pa je postal župnik v Sori in delal tam 20 let. Leta 1997 je prišel v Oberhausen / Essen za izseljenskega dušnega pastirja.

Po osmih letih se je morala župnija od njega posloviti za vedno na tem svetu. Slovenskim rojakom je zastajala bolečina v srcu, ki jo blaži le vera, da se bomo nekoč vsi srečali tam, kamor je župnik Alojzij že dospel. Ljudje so ob vsakem srečanju in pogovoru razodevali, kako je gospod Alojzij s svojim načinom vodenja slovenske skupnosti posegel globoko v srca mnogih rojakov. Najožji sodelavci, najprej diakon g. Stanislav Čeplak in tajnica ga. Anica Draksler, so izgubili dobrega voditelja in načrtovalca farnega življenja.

Do konca, do zadnjega dneva, dobesedno do zadnje minute svojega življenja je bila vsa njegova misel

posvečena faranom. Vedno je bil ves zagnan v delu za ljudi, ki jim je bil postavljen za duhovnika. Darovanje sebe za druge je bila njegova življenjska drža. Tudi v boleznih, ki ga je zelo mučila več let, je mnogim vlival pogum in zaupanje, lajšal teže življenjskih križev in preizkušenj. Njegovo pre-

našanje tegob lastne bolezni lahko primerjamo s pokojnim papežem Janezom Pavlom II. Dva moža, ki sta obvladovala bolezen in bolečino na izjemno pogumen način. Oba sta bila v svojem trpljenju veliko znamenje moči božje besede za človeka. Župnik Alojzij je delal, kot da mu ni nič. Nikoli ni omenjal bolezni, nihče ga nikdar ni slišal tarnati. In če se je kdo pozanimal, kako prenaša vse terapije in operacije, je bil njegov odgovor vedno le: »Borimo se. Zdržimo!« Morda je prav s to množinsko obliko v prvi osebi razodeval, koliko mu pomenijo v njegovih preizkušnjah vsi drugi, kako sam potrebuje skupnost rojakov, med katerimi je tudi sam lahko njihov bližnji. Nehote je podčrtal, kako je za vsakega posameznika pomembna skupnost in kako je potrebno, da se človek aktivno in požrtvovalno vključi vanjo. Za pokojnim duhovnikom žaluje tudi sorška fara, kjer je deloval celih 20 let, preden je prišel med slovenske izseljence. Tudi tam ga mnogi niso pozabili kot zavzetega dušnega pastirja, odprtega za vsakega človeka.

Skupnost izseljenskih duhovnikov v Evropi je izgubila sobrata in dobrega sodelavca. Zadnji mandat je bil tudi v vodstvenem odboru Zveze izseljenskih pastoralnih delavcev in je bil odgovoren za skupno blagajno. Najbolj pa nam bo ostal v spominu kot naš sobrat, ki je vedno znal pristopiti k različnim, tudi težkim vprašanjem slovenske izseljenske situacije in pastoralnih nalog med rojaki z veliko mero potrpežljivosti in prispeval k razumnemu iskanju dobrih odločitev.

Bogu smo hvaležni za sobrata v duhovništvu, ki je do poslednjega diha opravljal svoje poslanstvo z gorečim srcem in veliko bogovdanostjo. Molimo, da ga reši in sprejme v veselje večnega življenja.

Preobčutljiva

Draga Petra! Moj problem je, da sem preobčutljiva. Malenkosti me hitro prizadenejo in vedno traja, preden lahko pozabim. A tudi sama se kar žrem, če vidim, da sem kaj storila narobe ali koga ranila. Vem, da pogosto pretiravam, toda spremeniti se ne znam. Najbrž je tak moj značaj. Rada bi bila drugačna in tako manj nadležna sebi in drugim.

Karmen

Draga Karmen!

Najprej ti moram povedati: hvala Bogu, da si občutljiva. Je pa že boljša preobčutljivost, nežnost kot kos klade ...

Toda kaj početi z njo, ko nam postane nadležna? Pa si pogledjmo to zadevščino ... Občutljivost nam omogoči, da znamo biti pozorni, nežni, spodbuja nas v ljubezni in obzirnosti do drugega, je pa tudi vzrok za razočaranja in pretrese. Ima torej dve strani, ki ju sama prav gotovo izkušaš: tisto, ki te spodbuja h korakom naprej, in tisto, ki te ustavi, blokira. Kaj ti prinaša težkega? Napravi te pozorno na povsem majhne podrobnosti - nekdo te na primer pogleda, in že imaš snov za pol ure premlevanja: zakaj neki me je tako pogledal? Ali pa te ni pogledal, zato si vsaj pol dneva nesrečna in se sprašuješ, zakaj. In še tisoč takšnih ali malo drugačnih primerov.

Kljub temu ti zagotavljam, da je občutljivost božji dar, ki te plemeniti in prinaša vrsto kakovosti tvojemu značaju in vedenju. Več kot škoda bi jo bilo spreminjati, za povrh pa bi bilo to tudi jalovo delo. Lahko pa jo izpopolnjuješ. Sploh če hočeš, da se ne pokvari - in ne zagreni svoje notranjosti! Mnogo značajev postane mračnih ali jezljivih, ker ne znajo obrniti občutljivosti v pravo smer.

Izpopolnjuješ jo tako, da obtešiš tisto, kar v njej lahko prepoznaš kot pretirano. Nekdo na primer zazeha, ko te posluša ... in ti že sklepaš: »Aha, dovolj me ima!« (v resnici pa je zadnji dve noči spal samo štiri ure). Ali pripoveduješ prijateljici, da nisi naredila izpita ... toda še in še dodajaš, kako je bil profesor namenoma nesramen ... tako zelo, da si tudi sama verjameš in ugotoviš, da je bilo že po načinu, kako je stopil v učilnico, jasno, da te bo vrgel (v resnici pa je to človek, ki je vedno odrezav in ti v resnici nisi dovolj znala). Temu se reče delati iz muhe slona. Torej, občasno se potruji in se odpovej slonjereji, toliko bolj, če veš, da si nagnjena k negativnemu ocenjevanju stvari. Zdravilo proti

neizogibnim razočaranjem, prizadetostim, ki nam jih prinese občutljivost, je učenje odpuščanja. Namesto da bi jih zanimala ali jih prerisala z razumom, sprejmi dejstvo, da te boli; čas ti bo prinesel ozdravljenje, a ta čas lahko dejavno pospešiš tako, da odpustiš. Odpustiti pa pomeni dati možnost za začetek novega odnosa s to osebo, ne da bi zahtevala opravičilo, iskala razloge, zakaj ... Velikokrat se je za to laže odločiti z glavo kot s srcem. Lahko pa si pomagaš s konkretnimi dejanji ljubezni do te osebe - pospraviš v kuhinji za sestro, povabiš prijateljico v kino ...

Za svetega Frančiška Saleškega pravijo, da je bil hudo vzkipljiv človek, a tudi neverjetno občutljiva duša. Z ljubeznijo do Boga se je naučil presegati svoj značaj in z njim ljubiti bližnjega. Tako zelo, da je njegov prijatelj Vincencij Pavelski (tudi svetnik) nekoč izjavil: »Verujem, da je Bog ljubezen, ker je moj prijatelj Frančišek tako dober.«

Petra

Planina nad Horjulom

Podružnična cerkev sv. Andreja

Informacije: Župnijski urad Šentjošt 15, 1354 Horjul, tel. 01/754 01 96. Dostop: z avtom do Planine. Glavni shod: god sv. Andreja (30. novembra), nedelja po godu.

Apostol Andrej je skupaj s svojim bratom Petrom in z drugima dvema bratoma, Janezom in Jakobom starejšim, med prvimi Jezusovimi učenci. Kakor pripoveduje Sveto pismo, je Andrej Jezusa spoznal, ko je nanj pokazal Janez Krstnik. Skupaj z Janezom evangelistom sta šla in z Jezusom preživela nekaj nepozabnih ur, da je Andrej potem, ko je srečal svojega brata Petra, dejal: »Simon, našli smo Mesija.« Evangeliji ga omenjajo še nekajkrat, a kaj več o Andrejevem življenju ne zvemo. Andrejevo češčenje je močno razširjeno tudi na Slovenskem, saj ima okoli 30 župnijskih in čez 40 podružničnih cerkva. Nekdaj sta bili znani njegovi božji poti v Vratih pri Trbižu in Žopračah (Loga ves) na Koroškem. Na Kranjskem pa je bila znana njegova božja pot v Planini nad Horjulom v polhograjski fari (danes sodi v župnijo Šentjošt). Velja za zavetnika mariborske škofije zaradi prvotnega sedeža v Št. Andražu.

Pot na Planino pelje iz Suhega Dola, vasice ob cesti med Gorenjo vasjo v Poljanski dolini in Horjulom. Tisti, ki imajo radi lep sprehod v naravi, jo bodo radi obiskali. Mogočno svetišče stoji na 797 metrov visokem hribu z lepim razgledom daleč po hribih naokoli. Vsepovsod se odpirajo obdelana polja, urejeni domovi in mogočne kmetije, ki govorijo o delovnih ljudeh.

Romarja, ki pride k cerkvi po poti do zunanje stene prezbiterija, tam pozdravi v niši kamnit kip sv. Andreja. Pravijo, da je star 500 let. Bil naj bi edini ostanek gotske cerkve, ki je nekoč stala na tem kraju. Pod kipom je okorna roka vklesala besede v stari slovenščini: »Grešnik ne obupaj! Kjer že zunaj cerkve te čaka sv. Andrej, da tebe pelje k Jezusu, kakor je peljal svojega brata Simona.« Nato vabi naprej v cerkev k spokornemu opraviilu. Prijazno povabilo, namenjeno tudi današnjemu človeku, ki pozabi na greh in grešna nagnjenja ...

Bolj kakor velike ploskve cerkvene zunanjščine, ki jo poživlja zvonik z živahno baročno streho, je za obiskovalca presenetljiva notranjščina: prostorna, razdeljena na tri ladje, s petimi oltarji govori o množičnih romanjih. Prvotna cerkev na tem kraju naj bi služila za protiturški tabor. Zdajšnja je bila postavljena leta 1695, oprema, ki je danes v njej, pa sodi v poznejši čas. Najlepši je stranski oltar Žalostne Matere božje. Leta 1717 so ga izdelali v Facijevi delavnici v Polhovem Gradcu. Nasploh je Polhov Gradec kot materna župnija vplival na razvoj tukajšnje božje poti. Pograjski župnik Matija Rakar je bil tisti, ki je sprožil zidavo tukajšnje razkošne cerkve. Bogati dobrotniki iz te fare so poskrbeli za njeno opremo. Oltarje so večkrat predelovali in zanje porabili tudi starejše kipe. Glavni oltar s sv. Andrejem je leta 1850 skupaj s sprednjima stranskima oltarjema izdelal idrijski podobar Jurij Tavčar. Ob tristoletnici je cerkev na oboku poslikal slikar Izidor Mole. Nekdaj so sem radi romali iz vseh okoliških fara. Tu je bila ustanovljena posebna bratovščina Jezusovega smrtnega boja, ki je imela leta 1704 nad 2000 udov. Pograjski baron Frančišek Adam je leta 1725 daroval cerkvi svetinjo sv. Andreja, stolni dekan Ivan Anton Dolničar pa tri leta pozneje svetinjo Jezusovega križa, ki je še bolj privabljala ljudi. Kar škoda, da razen domačinov drugih romarjev danes ni več, saj je kraj zares primeren za romanja in pobožnosti.

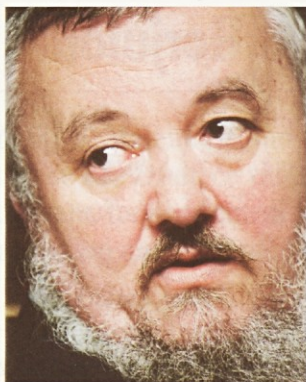

Reforme

Slovenija in velik del Evrope se treseta pred besedo reforme, ki mnogim visokim politikom in tudi preprostim ljudem ne dajo spati. Človek resnično težko razume, zakaj naenkrat nič dovčerajšnjega ni več dobro, zakaj je treba spreminjati celo tisto, kar deluje kot dobro utečeno. Odgovorjeno nekoliko simbolično: »Manjka goriva, ki bi to kolesje gnalo, manjka celo olja za podmazovanje.«

Vzrokov za take razmere je veliko. Čeprav gre znanost neprestano z velikimi koraki naprej, so nekatere družbe/države nekoliko zaspale v nujnosti neprestanega prilagajanja spremembam v svetu. Ključni vzrok za take razmere pa je mednarodni kapital, ki so mu s svetovnim padcem komunizma padle ovire na dotlej nedostopnih trgih delovne sile. Nekdanjim komunističnim državam so se priključile še zlasti nekatere azijske države, Indija, skratka vsi tisti, ki bi radi bolje živeli. Ker dotlej ni bilo tako, saj so se komaj preživljali, so pripravljani in sposobni delati poceni. Mednarodni kapital je to izkoristil in seli proizvodnjo kot mačka mlade. Njegov cilj so le veliki letni dobički. Naenkrat jih njihove dotedanje države, ki so jim leta pomagale pri tehnološkem razvoju z državnim denarjem, carinskimi zaščitami ali na druge posredne načine, ne brigajo več. Hvaležnost resda ni ekonomska kategorija, toda ekonomijo so vse do nedavnega vodili ljudje. Sedaj jih vodi ekonomija. Če ni pričakovanega dobička, do včera nadvse hvaljeni direktorji letijo, ljudje so na cesti, skratka, človek ni nič, denar je vse.

Človek razume, da je ponorel kapital, da so njegovi lastniki izgubili temeljni kompas patriotizma in humanosti, toda zakaj se ni človeštvo kot celota sposobno temu upreti in nadeti takšnemu kapitalizmu uzde? Kapitalisti se sklicujejo na svobodo, toda ali ni že cel svet nesvoboden, odvisen od kapitala? Gotovo si Slovaki želijo enakega življenja, kot ga imajo Avstrijci in so zato pripravljani veliko potrpeti, gotovo si želijo v

azijskih državah tudi trohico standarda, kot ga vidijo v ameriških in podobnih filmih in so zato nedojemljivi za stiske avstrijskih in ameriških delavcev, toda ali ne čaka na koncu nekaj takega tudi njih, ko se bo prebudila Afrika? Premislimo, ko vpijemo:

»Naša država je predraga!« S tem ko kritiziramo ne slabo gospodarstvo, ampak državo in njene temeljne naloge, si žagamo vejo, na kateri sedimo. Podpiramo želje kapitala, da nam zniža standard, da se bo selil tja, kjer je država poceni - kjer ljudje delajo ceneje in živijo slabše kot mi. Oni bodo zaslužili precej več, mi pa bomo brez služb.

Krščanstvo ali bolje katoliška Cerkev nedvomno ima odgovor. Ali so jo pripravljani poslušati vsaj njeni člani? Če ne, kako kaj takega pričakovati od drugih?

V Sloveniji so problemi še hujši, saj so gospodarske spremembe po osamosvojitvi v veliki meri zaspale. Bila bi laž, če bi zapisali, da v preteklih letih ni bilo napredka, toda še večja laž bi bila, če ne bi priznali, da je bil napredek odvisen predvsem od tega, koliko je vzdrževal moč oblastnikov nekdanjega režima. Prav zato je prilagajanje Slovenije novim razmeram še toliko težje. Biti mora namreč družbeno-politično in tehnološko-ekonomsko. Če bodo uspele, bo nekdanjim v veliki meri odzvonilo. To so zelo težke in zahtevne naloge. Hvala Bogu, da imamo demokracijo in z njo kritiko. Žal pa je ta še vedno stare vrste. Je ideološka in ne vsebinska. Ker ne najde močnih strokovnih argumentov, zlorablja demonstracije delavcev. Teh ne smemo podcenjevati. Žal pa so smiselne le, ko ni mogoče zmagati z argumenti. Slabo je, če jih nadomestijo in to se dogaja v Sloveniji!

Stane Granda

Uredništvo Naše luči se zahvaljuje dr. Dragu Ocvirku za večletno sodelovanje, ko nam je kot pisec komentarja meseca odstiral tančice političnega, družbenega in verskega dogajanja v domovini in po svetu. Drago, hvala za vse bogate misli, ki smo jih bili deležni bralci Naše luči.

REKLI SO ...**Predsednik vlade Janez Janša**

Po prvi četrtini mandata vlade je splošno stanje v Sloveniji stabilno in se izboljšuje, je prvo leto delovanja aktualne vlade, potem ko so delo svojih resorjev predstavili že vsi ministri, ocenil še premier Janez Janša.

Odprava administracijskih ovir

Tako je vlada po njegovih besedah poenostavila vrsto opravil na relaciji državljan-država, storitve državne administracije na nekaterih področjih občutno pocenila, število zaposlenih v javni upravi pa se bo v letošnjem letu prvič v zgodovini samostojne Slovenije znižalo.

Pokojnine skladno s plačami

Vlada je med drugim izpolnila obljubo upokojencem, da se bodo pokojnine usklajevale z rastjo plač, brezposelnost pa je v primerjavi z lanskim letom znižala za dva odstotka, dosežke aktualne vlade našteva Janša.

Boljše šolstvo, krajše čakalne vrste

Poleg tega so občutno znižali notarske tarife ter uredili sistem plač v javnem sektorju, vključno s funkcionarskimi in direktorskimi. Na področju šolstva so odprli visokošolski prostor za nastanek novih kakovostnih visokošolskih zavodov in univerz ter začeli s prenovo visokošolskih programov. Sprejeli so tudi vrsto ukrepov za dvig kakovosti pouka v osnovnih šolah ter za zmanjšanje obremenitve učencev zaradi pretirane togosti sistema. Na področju zdravstva so zmanjšali čakalne vrste in sprejeli zakon o izravnalnih smehah.

Uspešno tudi pri zakonu o RTV Slovenija

Po 12 letih izmikanja prejšnjih vlad je bil sprejet zakon o registraciji istospolnih skupnosti, pravi Janša. Aktualna vlada je poleg tega sprejela zakon o RTV Slovenija, ki bo po Janševih besedah javnemu zavodu omogočil učinkovito reorganizacijo po evropskih standardih.

Med dosežki Janša izpostavlja še odpravo številnih administrativnih ovir ter ukinitve privilegija 100-odstotnega bolniškega nadomestila za funkcionarje in pomemben del državne uprave.

“Prvič od nastanka samostojne Slovenije bo število zaposlenih v civilnem delu javne uprave na koncu letu manjše kot na začetku leta,” je še izpostavil premier. V minulih letih se je namreč število zaposlenih v javni

upravi povečalo tudi za 500 v enem letu. Vlada je poleg tega izpeljala razpise za nove potne liste, s čimer je bistveno pocenila tovrstne storitve.

S koalicijo pretežno zadovoljen

Na novinarsko vprašanje o načrtovanih kadrovskih spremembah v vladi Janša odgovarja, da jih v letošnjem letu ne načrtuje, “kaj bo drugo leto, pa bomo videli”. Z enoletnim delovanjem vladne koalicije pa je premier Janša pretežno zadovoljen.

Mednarodni položaj Slovenije trdnejši kot kdajkoli

Mednarodni položaj Slovenije je boljši in trdnejši, kot je bil kdajkoli doslej, je poudaril Janša. Slovenija je uspešno predsedovala Ovsve, vzpostavljena je bila vsa potrebna infrastruktura za uspešne priprave na predsedovanje EZ v prvi polovici leta 2008, izboljšala je črpanje evropskih sredstev in bo letos “skoraj zagotovo” neto prejemnica sredstev iz evropskega proračuna. Ukrepi za izboljšanje črpanja evropskih sredstev, ki jih je sprejela vlada, so namreč že dali konkretne rezultate.

Stanje, ki sicer še ni idealno, se je bistveno popravilo, in to hitreje kot v večini ostalih novih članic EZ, je poudaril. Podatki kažejo, da je Slovenija po uspešnosti črpanja na tretjem mestu, malenkost za Estonijo in Latvijo. Do konca leta pa se bo to še izboljšalo, je napovedal.

Slovenija uspešno proti prevzemu evra

Predsednik vlade je na novinarski konferenci tudi poudaril, da Slovenija, po zadnjih podatkih “praktično” že izpolnjuje kriterije za prevzem skupne evropske valute, ki naj bi jo Slovenija uvedla 1. januarja 2007.

Finančni minister dr. Andrej Bajuk o uvedbi evra

Slovenija si želi, da bi Evropska zveza odločitev o širitvi evroobmočja, konkretnije o njeni uvedbi evra, sprejela že na vrhunskem zasedanju junija prihodnje leto, zato da ji bo uspelo do načrtovanega datuma vstopa, 1. januarja 2007, zagotoviti slovenske evrokovance, je v Bruslju povedal slovenski finančni minister Bajuk. Omenjeni predlog je minister podal Evropski komisiji.

Bajuk se je namreč v Bruslju o slovenskem programu za prevzem evra pogovarjal z evropskim komisarjem za gospodarske in finančne zadeve Joaquínom Almuníom, odgovornim za pripravo konvergenčnega poročila, s katerim bo komisija v prihodnjem letu oce-

nila, ali kandidatke za evro, še posebej tri s ciljnimi datumom uvedbe leta 2007, izpolnjujejo vse kriterije za tak korak.

“Radi bi videli, da bi bilo konvergenčno poročilo pripravljeno nekoliko prej,” je ob tem razložil Bajuk. Slovenija bo sicer pogoj dvehletnega bivanja v pripravljalnici za evro, to je mehanizmu menjalnih tečajev ERM II, izpolnila 28. junija 2006. A če bo poročilo pripravljeno po tem datumu in vrha pred jesenjo ne bo, bo za kovanje denarja ostalo malo časa.

“Slovenija nima domače možnosti kovanja, zato bo potreben mednarodni razpis,” je utemeljil. Če ta rešitev ne bo pravočasno izvedljiva, sicer obstajajo tudi druge možnosti: kovance lahko na začetku tudi uvozimo, a raje bi videli, da bi imeli domače, slovenske, je še povedal Bajuk pred svojim srečanjem z Almuniom.

Dodati velja, da je bil minister danes tudi optimističen, da bo Slovenija zelo v kratkem izpolnila najtežji kriterij za evro, to je stabilnost cen oziroma stopnja inflacije. “Ocenjujejo, da smo od cilja oddaljeni le še za eno decimalko, in računamo, da bomo najkasneje januarja kriterij izpolnili,” je izjavil.

Tudi pri drugem zahtevnem kriteriju, proračunskem primanjkljaju, državi dobro kaže, saj ga že izpolnjuje, izgledi pa so še boljši. Priprave novega konvergenčnega programa, ki ga mora Ljubljana v Bruselj poslati do konca leta, so namreč pokazale, da je namesto napovedane luknje v višini 2,1 odstotka bruto domačega proizvoda (BDP) država letos dosegla primanjkljaj v višini 1,7 odstotka, ki se bo do leta 2008 znižal na en odstotek, je povedal minister.

Obisk predsednika parlamenta RS dr. Cukjatija v Našem domu v Londonu

ZAPISALI SO ...

Iz komentarja Janeza Grila v Družini ob 100. obletnici ustanovitve Zavoda sv. Stanislava

Le nekaj let po nastopu službe ljubljanskega škofa je Anton Bonaventura Jeglič sprejel osebno odločitev, da bo ustanovil prvo slovensko gimnazijo in za njeno nemoteno delovanje sezidal potrebne prostore. Leta 1901 je blagoslovil temeljni kamen, štiri leta pozneje, jeseni 1905, so v gimnazijo vstopili prvi dijaki. Bogato študijsko delo in duhovno vzgojo so prekinili Nemci, ki so leta 1941 zasedli Zavod sv. Stanislava. Njihovo početje so po končani vojni dopolnili novi domači oblastniki, ki so zavod spremenili v prehodno taborišče in iz njega vozili rojake v smrt; pozneje so ga namenili za kasarno, gimnazijo pa ukinili. Ko je vse kazalo na konec in ko je upanje tudi pri največjih optimistih že skoraj ugasnilo, je prišlo leto 1990, slovenska samostojnost in z njo tudi oživitev zamrlega zavoda. Dne 13. novembra 1992 ga je ponovno ustanovil takratni ljubljanski nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar. Začelo se je novo življenje, ki se je v vsej lepoti razcvetelo prav ob sedanjem praznovanju stoletnice Zavoda sv. Stanislava.

Odločitev škofa Jegliča o ustanovitvi slovenske gimnazije je zbudila veliko nasprotovanje pri mestnih in državnih oblasteh ter tudi v sami ljubljanski škofiji. Ob prebiranju kronik, zgodovinskih poročil in Jegličevega osebnega dnevnika vidimo, s kakšnimi hudimi težavami se je srečeval, s kakšno vnemo jih je reševal in s kako trdno vero in gorečo molitvijo je zaupal v božjo pomoč in Marijino varstvo. Zavod je dobesedno priberačil in zanj prosjačil pomoč doma in po sosednjih deželah avstro-ogrske monarhije. Podobno se je v 90-ih letih dogajalo nadškofu Šuštarju. Ponovna ustanovitev Zavoda sv. Stanislava in draga obnova od jugoslovanske vojske skoraj popolnoma demoliranih prostorov je stala veliko denarja. Šuštar je upal, da ga bo dobil z vrnjenim škofijskim premoženjem. Izkazalo se je, da je bilo upanje prezgodnje. Najeti je bilo treba velike kredite in se obrniti po pomoč k vernim in vsem ljudem dobre volje doma in po svetu. Bog je tudi tokrat blagoslovil vero in velikodušnost ter pogum tistih, ki so priskočili na pomoč.

Kot so bile smešne in žalostne kritike, ki jih je bil nekdanj deležen Jeglič, tako so prazni in neresni očitki, ki jih danes poslušamo na račun cerkvenega bogastva in kopičenja denarja. Kot da bi ga škof Jeglič ali nadškof Šuštar ali kdorkoli drug nagrabil zase. V resnici je na-

menjeno socialnim, vzgojnim in drugim podobnim namenom »za dobro celega slovenskega naroda«, kot je dejal škof Jeglič in za njim še toliko drugih.

NA KRATKO ...

Zavod za zaposlovanje dosegla zelo dobre rezultate, saj se brezposelnost znižuje. Razmere na trgu dela so dobre. V primerjavi z lanskim obdobjem je bila brezposelnost v prvih desetih mesecih letos nižja za 1,7 odstotka, kar je tudi rezultat ukrepov aktivne politike zaposlovanja. Vršilka dolžnosti generalne direktorice Zavoda Anka Rode je povedala, da k rezultatom pripomore tudi dobro sodelovanje z ministrstvom za delo in drugimi partnerji. Kljub manjši brezposelnosti pa se povečuje število stečajnikov, vse več pa je na zavodu tudi prijavljenih visokoizobraženih mladih. Po podatkih Zavoda se je obseg delovno aktivnega prebivalstva v povprečju v prvih devetih mesecih v primerjavi z enakim obdobjem lani povečal za 0,7 odstotka na 811.982 oseb.

Pri celovski Mohorjevi je izšla knjiga Okupacija in revolucija v Sloveniji (1941–1946). Avtor mednarodno-pravne študije je Dieter Blumenwitz, ki je svoje raziskovalno delo posvetil predvsem mednarodnemu pravu in mednarodnemu zasebnemu pravu. Kot je v spremni besedi h knjigi zapisala urednica knjige Tamara Griesser-Pečar - urednikovala je v tandemu z Jožetom Dežmanom - gre za prvo pravno oceno družbenih in političnih sil, organizacij, političnih strank, zvez, vojaških in paravojaških enot v Sloveniji med letoma 1941 in 1946.

Pri britanski založbi I. B. Tauris pa je konec oktobra izšla knjiga z naslovom Slovenija 1945: Spomini smrti in preživetja (Slovenija 1945: Memories of Death and Survival). Avtorja John Corsellis in Marcus Ferrar v njej opisujeta zgodbo 12 tisoč domobrancev, ki so jih britanski vojaki maja 1945 iz Avstrije poslali nazaj v Slovenijo, kjer so jih ubili partizani, opisujeta pa tudi usodo 6 tisoč domobrancev, ki so se razselili po svetu - v Veliko Britanijo, Argentino, Združene države Amerike in Kanado. Med bolj znanimi Slovenci sta avtorja opisala tudi zgodbe finančnega ministra in predsednika Nove Slovenije dr. Andreja Bajuka, nekdanjega ljubljanskega nadškofa in metropolita dr. Franca Rodeta, ki je sedaj prefekt vatikanske kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja, ter kardinala in torontskega nadškofa Alojzija

Ambrožiča. Avtorja sta septembra pisala britanskemu premieru Tonyju Blairu in ga pozvala, naj Velika Britanija uradno prizna repatriacijo in nameni odškodnino za omenjeno dejanje. Pisala pa sta tudi britanskemu zunanjemu ministru Jacku Strawu, ki se je julija v Bosni in Hercegovini opravičil, ker zahodne države niso preprečile pokola v Srebrenici leta 1995.

Predsednik republike Janez Drnovšek se je v pogovoru za TV Slovenija med drugim posvetil odnosom s Hrvaško in ocenil, da je potrebno glede odprtih vprašanj "presekati celotno zgodbo" in da bilo še najbolje iti na arbitražo. Reševanje problemov preko vključevanja Hrvaške v Evropsko unijo pa po njegovem mnenju ni prava pot, saj bi se to lahko slabo odrazilo v medsebojnih odnosih, ki že sedaj niso najboljše. Drnovšek se je s tem odzval na stališča do urejanja odprtih vprašanj s Hrvaško, ki jih je objavilo zunanje ministrstvo in po katerih slovenska vlada načrtuje nov krog pogajanj na podlagi sporazuma Drnovšek-Račan, hkrati pa napoveduje tudi reševanje problemov v okviru vključevanja Hrvaške v EU. Kot je ocenil, je omenjena pobuda z novim krogom pogajanj morda prava rešitev, če bo Hrvaška sprejela sporazum. Potem bi bila to tudi najkrajša pot. "Če ministrstvo meni, da bo tu uspelo, potem mu lahko samo čestitam," je dejal, a opozoril, da ker je Hrvaška sporazum že vse od sprejetja blokirala, bi lahko prišlo zgolj do zavlačevanja in ponavljanja zgodbe, "ki je bila že tolikokrat prežvečena". "Če pa bomo čez nekaj let na istem, kot smo, potem se bo pokazalo, da nimajo prav", zato je po njegovem mnenju bolje, da se gre na arbitražo.

Mladi misijonarji iz Slovenije oznanjajo Kristusa po dunajskih ulicah.

Bo Slovenija izkoristila priložnost, kakršna se ponudi enkrat na sto let in postavila otok v morju ter tako za pet odstotkov podaljšala svojo obalo? Velika večina Slovencev to zamisel podpira. Delo je prišlo do prvih, najpomembnejših rezultatov nedavno opravljene javnomnenjske raziskave skupine Klicnega centra slepih in slabovidnih iz Škofje Loke, katere natančni rezultati bodo predstavljeni v nekaj dneh. Po njej 73,7 odstotka Slovencev podpira zamisel o gradnji umetnega otoka v slovenskem morju. Domačini so le za spoznanje manj navdušeni: zamisel podpira 68 odstotkov Koprčanov in Pirančanov ter 66 odstotkov Izolanov. Tisti, ki nasprotujejo, imajo predvsem ekološke pomisleke, ali pa menijo, da bodo imeli od novega otoka korist drugi, in ne domačini. Otok bi ponujal več možnosti za rekreacijo (predvsem domačinom), bogatejše življenje v morju (turizem in ribištvo), več možnosti za turizem (ekonomska prednost).

*

Pediatrična klinika in sedem slovenskih porodnišnic je od novomeške farmacevtske družbe Krka v dar prejelo dva inkubatorja za nego nedonošenčkov in šest toplih posteljic za nego bolnih novorojenčkov. Inkubatorja in posteljice, katerih skupna vrednost znaša 28 milijonov tolarjev, so kupili s sredstvi, ki jih običajno namenijo novoletnim voščilnicam.

*

Mednarodni mejni prehod Dobova je najdražji in hkrati tudi edini mednarodni mejni prehod na naši južni meji, ki je bil v celoti zgrajen po standardih Evropske zveze. Slovenijo kot eno od vstopnih držav čaka na zunanji meji še precej dela. Do leta 2007 naj bi bili zgrajeni še štirje mejni prehodi, kar štirinajst pa jih bo treba posodobiti. Tuja podjetja še vedno raje blago carinijo doma in polnijo svoje državne blagajne.

Miklavževo dopoldne v Lichu

Kljub temu pa je naša država pripravljena na vstop v schengenski varnostni sistem, s čimer bodo dokončno odpravljene notranje meje na severu in zahodu,

*

V prvih desetih mesecih letos je imelo 5,1 odstotka brezposelnih, mlajših od 26 let, dokončano sedmo stopnjo izobrazbe, kar je skoraj še enkrat več kot pred dvema letoma, ko jih je bilo »le«[»] dobre tri odstotke. Letos je sicer našlo službo za odstotek več brezposelnih kot lani, a se je kar za 102 odstotka povečalo število ljudi, ki so izgubili delo po stečaju podjetja.

*

Društvo izgnancev Slovenije 1941–1945 in Muzej novejšje zgodovine Slovenije sta v prostorih muzeja v Ljubljani odprla razstavo o izgonu Slovencev v letih 1941–1945. Razstavo sta pripravila na podlagi zbranega slikovnega in arhivskega gradiva, ki govori o raznarodovalnih ukrepih okupatorjev, o pripravah na izgon Slovencev iz Štajerske in Gorenjske v Srbijo, Hrvaško in Bosno ter prebivalcev iz Posavja in Obsotelja v nemška taborišča, ter o prisilnem delu in o izgnanih otrocih. Kot poudarjajo v društvu izgnancev, je bilo med drugo svetovno vojno izgnanih 63.000 Slovencev, največ, 45.000, v nemška taborišča. Po vrnitvi v domovino poleti 1945 pa so jih pričakali požgani in porušeni domovi.

*

V tretjem četrtletju letos se je bruto domači proizvod (BDP) v primerjavi z enakim obdobjem lani realno zvišal za 3,7 odstotka. BDP, prilagojen sezonskim vplivom in številu delovnih dni, se je v primerjavi z drugim letošnjim četrtletjem povišal za 0,7 odstotka, v primerjavi s tretjim četrtletjem lani pa za 4,2 odstotka, so sporočili s Statističnega urada RS.

*

Podjetje Hofer Slovenija, ki je del družbe Aldi Sued, bo v Sloveniji dolgoročno zaposloval približno 3000 ljudi. Danes že ima kakšnih 500 zaposlenih, v prihodnjem letu pa se bo to število potrojilo, so sporočili iz podjetja. Naložbe na slovenskem trgu naj bi v prihodnjih nekaj letih dosegle 300 milijonov evrov, letos pa bo Hofer za naložbe skupaj namenil preko 100 milijonov evrov, kar, kot ugotavljajo v podjetju, predstavlja okoli četrtno skupnih neposrednih tujih naložb v Sloveniji. Hofer, ki je v Ljubljani odprl svojo prvo prodajalno v Sloveniji, načrtuje, da bo več kot polovico prihodkov

Papež Benedikt XVI. je v torek, 15. novembra 2005, za novega ljubljanskega pomožnega škofa imenoval dr. Antona Jamnika. Apostolski nuncij v Republiki Sloveniji nj. eksc. msgr. Santos Abril y Castelló je med drugim povedal tudi naslednje:

Kot vsi dobro veste, je bil 25. oktobra 2004 njegova ekselencija monsinjor Alojz Uran, takrat ljubljanski pomožni škof, imenovan za ljubljanskega nadškofa. Izpraznjeno je ostalo torej mesto pomožnega škofa, ki naj bi pomagal pri pastoralni skrbi na tem pomembnem sedežu v glavnem mestu.

V tem trenutku vam torej z velikim veseljem sporočam, da je sveti oče Benedikt XVI. za to službo imenoval dosedanjega direktorja Zavoda sv. Stanislava, monsinjorja Antona Jamnika. Ob tej priložnosti mu izrekamo naše iskrene čestitke in zagotavljamo našo molitev, da bi mogel opravljati svojo škofovsko službo dobro, dolgo in v blagor vseh. Monsinjor Jamnik, čestitamo Vam!

ustvaril z izdelki domačih proizvajalcev. Vrednost prodaje slovenskega blaga naj bi po načrtih podjetja na srednji rok na letni ravni dosegla 100 milijonov evrov.

1. decembra je službo vodje državnega sekretarja in vodje Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu prevzel Zorko Pelikan. Rodil se je 16. februarja 1954 v Mirnu pri Gorici. Leta 1977 je diplomiral na Biotehniški fakulteti v Ljubljani. Od leta 1995 do leta 1999 je bil najprej kot vicekonzul in nato kot konzul zaposlen na Generalnem konzulatu RS v Trstu. Po vrnitvi iz Trsta v avgustu 1999 do danes pa je vseskozi

Predvčerajšnjim smo praznovali stoletnico vašega zavoda, danes je naše praznovanje namenjeno Vam.

Dr. Anton Jamnik se je rodil 27. julija 1961 v Ljubljani, sicer pa je doma iz župnije Dobropolje – Videm pri Ribnici na Dolenjskem. Osnovno šolo je končal leta 1976 v Grosupljem, nato pa se je vpisal na gimnazijo Josipa Jurčiča v Stični, kjer je leta 1980 tudi maturiral. Po odsluženem vojaškem roku se je leta 1981 vpisal na Teološko fakulteto v Ljubljani in diplomiral leta 1987. Dne 29. junija 1987 ga je ljubljanski nadškof in metropolit msgr. dr. Alojzij Šuštar v Ljubljani posvetil v duhovnika. Po mašniškem posvečenju ga je imenoval za kaplana v Kočevju. Od leta 1990 do 1994 je bil nadškofijski tajnik v Ljubljani.

V tem času je pri katedri za filozofijo Teološke fakultete Univerze v Ljubljani nadaljeval magistrski študij in leta 1993 zagovarjal magistrsko nalogo z naslovom Sveto med transcendenco in imanenco v sodobni slovenski filozofski misli. Naslednje leto je bil izvoljen in imenovan za asistenta pri katedri za filozofijo Teološke fakultete Univerze v Ljubljani. Istega leta se je preselil v Zavod sv. Stanislava, kjer je na Škofijski klasični gimnaziji poučeval verouk in kasneje tudi filozofijo. Nadaljeval je doktorski študij in ga zaključil leta 1997 z disertacijo Rawlsov poskus etične utemeljitve liberalizma pod mentorstvom prof. dr. Antona Stresa in somentorstvom dr. Cyrila Barretta s Champion Halla na Univerzi v Oxfordu. Od leta 1997 je docent za filozofijo na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani. Od leta 2000 je bil tudi direktor Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano.

deloval v službah, ki so povezane s Slovenci v zamejstvu in po svetu. Dosedanji državni sekretar Franc Pukšič, ki je položaj prevzel 3. decembra lani, pa se zdaj vrača v poslanske klopi.

Na sedežu deželne vlade v Celovcu na avstrijskem Koroškem so slovesno razstavili knežji kamen, kjer bo ostal leto dni. Knežji kamen so po nalogu koroškega deželnega glavarja Jörga Haiderja iz deželnega muzeja prenesli v prostore deželne vlade, zatem pa ga bodo premestili v dvorano grbov v celovškem deželnem dvorcu.

A N G L I J A

LONDON

Adventni čas je slovenski župnik začel z obiski naših katoliških občestev v Severni in Srednji Angliji, tako da sta letos prvi prišli na vrsto slovenski skupnosti v Rothwellu pri Leedsu in Keighlyju nad Bradfordom. V Rothwellu je bila v soboto, 26. novembra, slovenska sv. maša za pokojne: Izidorja Brcarja in Toneta Krajška ter za Zalko (Cugelj) Majcen. Po maši smo se vsi navzoči (še kar lepo število nas je bilo) zbrali na domu Kravosovih, pri starših našega slovenskega duhovnika Petra Kravosa, ki je župnik v bližnjem mestu Leedsu. Vse nas so gostoljubno in bogato pogostili. Dobri Bog naj jim za vso dobroto in velikodušnost povrne s svojim blagoslovom.

V nedeljo, 27. novembra, pa smo imeli slovensko adventno mašo v Keighlyju, kjer je bila udeležba tudi dobra. K maši pride tudi nekaj Zajčevih otrok, ki pomagajo župniku pri oltarju in starim staršem ter mamicam pri petju slovenskih pesmi, čeprav slovenskega jezika ne govorijo več. Po maši se zberejo v prostorih župnijskega kluba, kjer skrbita za pogostitev stari mami: v adventu Ivanka in v postnem času Olga – obe Zajčevi.

Na drugo nedeljo v adventu so imeli slovensko mašo rojaki iz okolice Coventryja in Birminghama ter Nuneantona v cerkvi sv. Ane v Chapel Endu. Poleg starejših je

prišlo k sv. maši tudi nekaj otrok. Po maši so v župnijski dvorani, ob običajni pogostitvi, tokrat na Miklavžev predvečer, vsi prejeli skromna Miklavževa darila. Zlasti otroci so jih bili veseli.

V ponedeljek, 5. decembra, ob tretji uri popoldne, smo imeli v »Našem domu« visok državniški obisk. Obiskal nas je predsednik slovenskega državnega zbora dr. France Cukjati s svojo 9-člansko delegacijo. Obisk je potekal v prijetnem vzdušju, osebje doma se je potrudilo z gostoljubno pogostitvijo. Pogovor med župnikom, predsednikom, veleposlanikom ter ostalimi člani delegacije se je domače in sproščeno odvijal. Nazadnje je župnik povabil goste na ogled prostorov Doma od vrha do tal. Pred slovesom smo si izmenjali darove, izrekli božična voščila in naredili skupinsko fotografijo. Predsednik Cukjati je na nas naredil globok vtis poštenega in zmernega človeka, ki zagotovo lahko uspešno vodi slovenski državni zbor.

Slovenskim rojakom doma in po svetu želimo britanski Slovenci vesele in blagoslovljene božične praznike ter polno božjega

blagoslova v novem Gospodovem letu 2006, ki je pred nami.

S. C.

Novoporočenca Tony Brcar in Anna Lee

Poročila sta se Tony Brcar in Anna Lee.

Čeprav malo pozno z veseljem sporočam veselo novico, da se je 13. avgusta 2005 v Walesu poročil Tony Brcar (star 37 let), sin Pepce in pokojnega Izidorja Brcarja iz Castleforda pri Leedsu. Za ženo je vzel brhko Valižanko Anno Lee, doma iz Broad Havena v Walesu, kjer je bila tudi njuna poroka. Posebni poročni blagoslov pa sta jima podelila še duhovnika: družinski prijatelj g. Peter Kravos in župnik cerkve St. Marys & Monicas,

Ob poroki T. Brcarja - družina Brcar in Krajšek ter Slovenci iz S. Anglije

Fr. Anthony Fenten, v kraju Cottingley, Bingley pri Bradfordu, kjer novoporočenca začasno živita.

Naša slovenska skupnost iz okolice Leedsa jima čestita in želi veliko sreče in božjega blagoslova na njuni življenjski poti. S. C.

V večnost je odšla misijonarka sestra Minka (Marija) Škrli

V 58. letu starosti je tukaj v Londonu odšla v večnost dolgoletna misijonarka v Afriki in Južni Ameriki (Peruju) sestra Minka Škrli, ki je bila zdravniška medicinska sestra redovne kongregacije Medical Mission Sisters. Ta družba sester ima svojo bazo v Londonu - Ealingu.

Minka je bila rojena 17. oktobra 1948 v Begunjah pri Cerknici. Bila je 15. otrok Franca in Amalije Škrli. V družini je bilo osem fantov in osem deklet. Sedaj jih je živih še enajst. Oče je odšel v večnost pred 12 leti v starosti 87 let, mama pa pred osmimi leti v 91. letu starosti.

Minka je odšla od doma leta 1964, stara komaj 16 let. Najprej je v Ljubljani dokončala trgovsko šolo, nato je odpotovala v Pariz, kjer je dokončala študij francoščine na Alliance Francaise. Po dveh letih je odšla v Anglijo v mesto Worthing,

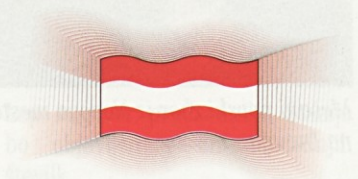
Pokojna sestra Minka Škrli

kjer se je naučila angleščine. Zatem je delala v bolnišnici v Londonu in se ob delu šolala za medicinsko sestro ter se specializirala za tropske bolezni. Svoje prvo misijonsko poslanstvo laične misijonarke je opravljala v bolnišnici v Gani pri zdravniških medicinskih sestrah (Medical Mission Sisters). Tam je delovala dve leti. Leta 1978 je vstopila v kongregacijo zdravniških medicinskih sester v Londonu (Northfield). Prve zaobljube je naredila 1980. Po večnih zaobljubah 1986 pa je odšla zopet v misijone v Kenijo in nato v Ugando, kjer je delovala sedem let. Ko se je 1992 vrnila v London, se je dve leti pripravljala ob učenju španščine za misijone v Peruju. Tam je delovala od 1994 pa vse do 2002, ko je nenadoma težko zbolela. Za težko boleznijo (tumor na možganih) je bila operirana v Filadelfiji (ZDA). Po operaciji se je nekaj let dobro počutila in si opomogla. Oktobra 2004 se je vrnila v London, potem ko je obiskala sorodnike v Sloveniji in Franciji. Letos spomladi pa se ji je stanje silno poslabšalo, tako da je morala biti v domu onemoglih (Nursing home) v londonskem Ealingu.

Minkina rodna sestra Rozka (Rozalija), ki živi v Parizu, sedaj vdova po Francetu Katernu, doma iz Bezuljaka pri Begunjah, enajsti otrok družine Škrli, je bila ob Minkini bolezni pogosto pri njej v Londonu, zlasti od letošnjega junija, ko je Minka odšla v državno zdravilišče, ko se ji je zdravstveno stanje tako zelo poslabšalo.

Od Minke smo se poslovili s sveto mašo v cerkvi benediktinske opatiije v Ealingu v četrtek, 1. decembra, ob pol dvanajstih. Pri sveti maši, ki sta jo darovala benediktinec pater Francis Rossiter in slovenski žup-

nik S. Cikanek, je bilo veliko sester Minkine redovne kongregacije in dve rodni sestri Rozka iz Pariza in Zofka iz Maribora. Zadnje slovo je bilo na pokopališču zahodnega Londona Greenford Cemetery, kjer smo ji Slovenci zapeli Marijino pesem in v slovenskem jeziku blagoslovili njen grob.

A V S T R I J A

DUNAJ

Ker smo slovenska skupnost, se, če se le da, ravnamo po slovenskem liturgičnem koledarju. Tako smo obhajali zahvalno nedeljo 6. novembra (vse avstrijske župnije storijo to že koncem septembra ali začetkom oktobra). Imeli smo dvojezično mašo, pri kateri je sodelovalo 14 mladih »misijonarjev«, pretežno iz matične koroške dežele (Ravne in okolica). Pod vodstvom mladega ravskega kaplana Boštjana Lenarta je ta skupina navdušenih kristjanov pretežno v centru Dunaja in v domu za ostarele s pesmijo in ritmičnim plesom oznanjala veselo vest odrešenja. Prebivali so v našem centru, si sami kuhali in posebej vsak dan obhajali sv. mašo.

V petek, 18. novembra, smo imeli sestanek s starši, ki imajo še manjše otroke. Namen sestanka je bil, da bi vendarle še enkrat poskušali ustanoviti otroški pevski zborček, ki bi vsaj enkrat mesečno aktivno sodeloval pri maši. Tak poskus je bil namreč v preteklosti že dvakrat

Mešani pevski zbor iz Novega mesta je sooblikoval mašo s Slovenci na Dunaju.

Mladi misijonarji iz Slovenije na Dunaju

Tako je bil okrašen oltar na zahvalno nedeljo v cerkvi SPC na Dunaju.

neuspešen. Poleg liturgičnih pesmi bi se učili tudi otroške narodne. Pretežna večina staršev je pokazala navdušeno zanimanje za tako stvar. Vsekakor je bil uspeh sestanka že v tem, da so se med otroki našli kar štirje ministranti (dva fantka in dve punčki), ki so že dvakrat ministrirali. Seveda je največji problem, kot vsepovsod drugod, najti pravi čas za vajo. Otroci so namreč poleg rednih šolskih obveznosti vključeni v številne zunajšolske aktivnosti. Zborček najbolj zavzetih se je naučil pesem v čast svetemu Nikolaju. S to pesmico so otroci na drugo adventno nedeljo, ki je bila obenem Miklavževa nedelja, pozdravili »Miklavža«, ki je prišel ob spremstvu »angela« in »krampusa«. Vsi otroci, od prvega do enajstega leta, so prejeli Miklavžovo darilo.

Ta dan smo imeli iz domovine obisk. Mešani pevski zbor Revoz iz Novega mesta je prišel na Dunaj na tradicionalno internacionalno adventno petje in je v nedeljo z nami sooblikoval mašno bogoslužje. K maši je prišlo še nekaj drugih gostov iz Slovenije, tako da je bila cerkev res čisto polna. Kot po navadi smo šli po maši v dvorano, kjer sta zakonca Oswald s pomočniki pripravila ne le za goste, ampak za vse nas obilne dobrote. Ko so se pevci okrepčali, so še in še prepevali. Mad nami je bil tudi naš zvesti obiskovalec maš, koroški Slovenec dr. Anton Jelen, ki je ravno pred 89 leti v Libučah v Podjuni zagledal beli dan. Ko so mu pevci zapeli za rojstni dan pesem Rož, Podjuna, Zila, je bil do solz ganjen in z njim polovica navzočih.

Vsem bralcem Naše luči želimo z našega pastoralnega centra blagoslovljene, milosti polne

Tudi otroci so zelo pazljivo poslušali nedeljsko pridigo.

božične praznike in z Bogom začeto ter v tesni povezavi z Njim živeto novo leto; pa prav lep pozdrav!

Žpk T. Š.

BELGIJA in NIZOZEMSKA

MAASMECHELEN

Kar 46. slovenski dan je podaljšal že dolgo izročilo tukajšnjih rojakov. Odborniki Slovenskega katoliškega pevskega in kulturnega društva Slomšek so imeli resne priprave, da je dogodek potekal kolikor mogoče uspešno. Seveda največje breme vedno pade na predsednika društva Stanija Revinška, ki se je potrudil, da je bil praznik obogaten tudi z gosti iz domovine. To sta bila Nonet Grič in družinski ansambel Amigos - Rajh. Mešani in moški pevski zbor Slomšek sta imela skrbne priprave, da je bilo petje pri maši in potem med kulturnim sporedom zares ubrano.

En del priprav je bilo tudi nabiranje dobitkov za tombolo, kjer sta se zopet odlično izkazali gospe Zinka in Angela.

Praznovanje slovenskega dneva se je začelo z zahvalno sveto mašo v cerkvi svete Barbare v Eisdnu. Bili smo skupaj s flamskimi farani. Slovenskim duhovnikom je bilo dano prav malo možnosti, da bi uporabili kaj več slovenske besede. Bil sem jaz, kot gosta pa p. Franček Bertolini – jezuit, ki je na podiplomskem študiju v Bruslju in p. Tadej Strehovec, frančiškan, ki podobno študira v Leuvnu. (Zlasti naši mladi gostje iz Bruslja so izrazili svoje upravičene pripombe, ker ni bilo skoraj nič slovenščine razen lepega petja zbora Slomšek. Tudi nekateri drugi člani Društva Slomšek so sklenili, da bomo v pri-

hodnje imeli svojo, t.j. slovensko mašo z absolutno večjim delom slovenske besede.)

Po maši smo se zbrali v bližnji župnijski dvorani Casino, kjer je bil najprej kulturni program z odličnim nastopom omenjenih zborov Slomšek in Noneta Grič. Predsednik Društva je pozdravil navzoče. Posebnega pozdrava je bila deležna svetovalka (konzulka) pri Veleposlaništvu Republike Slovenije v Bruslju gospa Vladka Pušenjak.

Lep nagovor predsednika Stanija bo objavljen v eni naslednjih številkih.

Navzočim gostom je pozdravno besedo poslal tudi narodni delegat za pastoralno delo med Slovenci po svetu msgr. Janez Pucelj. Njegov pozdrav je primeren in vzpodbuden za Slovence in naša društva kjerkoli po svetu. Prav je, da ga objavimo v Naši luči. Prebral sem naslednji tekst:

Spoštovani rojaki, zbrani na slovenskem dnevu v Eisdnu!

Ob vašem tradicionalnem slovenskem srečanju na slovenskem dnevu vam od daleč izrekam prisrčen pozdrav. Vaše srečanje in praznovanje poudarja slovenske kulturne

Rojaki v Heerlerheideju pri slovenski maši

Pevski zbor iz Bruslja

in duhovne korenine in vez med vami in z domovino Slovenijo.

K vašemu srečanju in praznovanju želim dodati besedo, ki naj vam pove, da smo vsi po svetu razseljeni rojaki zelo močno povezani med seboj prav po takih skupnih prireditvah, kjer se nam posebej postavi pred oči naša skupna domovina in slovenska kulturna zavest. Doma se mora človek spominjati, da ga miri blagodejna zavest, kam spada. Kdor pozabi svoj izvor, svoje poreklo, ne more zajemati iz njegovega bogastva in se ga tudi ne more veseliti.

Slovenija je marsikateremu izseljencu postala daljna dežela, kjer so nekdaj živeli njegovi starši ali še starejši predniki. Vendar je to tista dežela, od koder smo vsi po zvestobi svojih prednikov sprejeli svojo srčno in duhovno formo, svojo lastno človeško zavest in pogled na življenje.

Domača dežela je kakor zemlja, iz katere še vedno črpamo svoje življenjske moči in svojo človečnost. Iz tega rastemo tudi tedaj, če bi se tega ne zavedali. Vendar je bolje za človeka, da razume in pozna svoje korenine in da obenem zelo realno sprejme, da je v drugem kulturnem

okolju tudi marsikaj spoznal, se naučil, oblikoval svoje življenje in je deležen blagoslova in bremen sedanjega kulturnega okolja.

Za vse smo lahko hvaležni, saj nam je marsikaj v življenju zunaj domovine pokazalo nove možnosti našega vsakdanjega prizadevanja.

Velik pomen ima za vsakega človeka priložnost, da ima okrog sebe ljudi, ki so mu po kulturni in vrednostni ravni blizu in se z njimi lahko veseli tistega duhovnega bogastva, ki je lastno pripadnikom enega naroda.

Želim vam, da bi vaša skupnost ostala živa in močna in dajala oporo vsem, ki se radi družijo povsod, kjer se še sliši slovenska beseda v pogovoru, pesmi in molitvi.

Bog vas ohrani v dobrem in naj blagoslovi vaše družine, vašo slovensko skupnost in vse vaše prijatelje!

Janez Pucelj, koordinator slovenske pastorale po svetu

BRUSELJ

Med svojim obiskom med 21. in 26. oktobrom slovenskim vojakom, častnikom in podčast-

nikom in njihovim družinam v Belgiji in Luksemburgu (delajo pri EZ in Natu) je bil tudi Slovenski pastoralni center deležen imenitnega obiska. V spremstvu vojaškega vikarja dr. Jožeta Pluta in pastoralnega asistenta Dejana Glavača sta nas počastila s svojim obiskom vojaški ataše pri EZ brigadir Janez Kavar in podpolkovnik Cvetko Zorko.

V mogočni novi stavbi nasproti našemu Centru so uradi belgijske policije. Nekateri uslužbenci so skozi okna zvedavo opazovali, kaj pomeni ta obisk štirih postavnih mož v lepi uniformi slovenske vojske.

Med skromno postrežbo smo imeli zanimive pogovore. Ogledali so si prostore našega SPC-ja – tiste, ki so že obnovljeni in tiste, ki pričakujejo še mnogo pridnih rok in veliko časa, da bo vse urejeno.

Prav lepo doživetje je bila sveta maša v prostorni sprejemni sobi brigadirja Janeza Kavarja, ko sva somaševala vikar dr. Plut in jaz. Prišlo je tudi nekaj drugih Slovencev, zaposlenih v ustanovah EZ in Stalnega predstavništva Republike Slovenije, ki so tudi lepo peli. Bili smo deležni odlične postrežbe, za katero sta poskrbela brigadirjeva gospa soproga in njun sin. Za spomin smo dobili izvod izredno lepega in vsebinsko bogatega Katoliškega molitvenika slovenskega vojaka in policista, ki nosi naslov »Gospod je moja moč«.

Pevski zbor

Vsakah 14 dni so v naši kapeli pevske vaje. Zadnjo soboto je bilo kar deset fantov in deklet na vajah, pa še več bi jih bilo, če ne bi bilo bolezní ali velikih razdalj (Barbara in Stane).

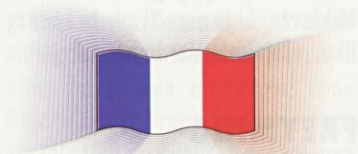
P. Franček Bertolini DJ občasno zbira mlade na verske pogovore in k skupni molitvi.

MONS – CHARLEROI – BRUSELJ

V nedeljo, 20. novembra, je šel z mano p. Franček Bertolini na »misijonsko pot«. Vodil je mašo in pridigal. V Bruslju se mu je pridružil tudi p. Tadej Strehovec.

Naši jubilanti

Nekateri rojaki, ki ste praznovali okrogle jubileje in ste naročniki Naše luči, pridete na vrsto v naslednjih številkah našega glasila. Prosim pa, da me na take jubileje kdorkoli opozori, ker nimam nikjer zapisanih rojstnih podatkov, na praznovanja pa tudi nisem kaj pogosto povabljen. Vsem pa iskrene čestitke v imenu vseh bralcev našega glasila!

F R A N C I J A

PARIZ

Na drugo adventno nedeljo je tudi naša župnija pričakala prihod sv. Miklavža. Dan smo začeli s sveto mašo, ki jo je daroval župnik Jože Kamin. Razmišljali smo o ljubezni do bližnjega in do Boga. Prosil, smo za milost, da bi nas vznemirila v naši udobni vsakdanji trdnjavi in se prikradla v naša srca kot sončni žarek v tem adventnem času. Da bi znali prepoznati svoje slabe navade in utvare o namišljenih uspehih in dobrih delih ... in tako odprli svoja srca betlehemiški luči.

Skupina Navihanci iz Celovca

Pred Gospoda smo položili tudi darove narave, delo človeških rok, predvsem pa vse svoje mišljenje in dejanja.

Po maši smo se okrepčali z dobrim kosilom, ki ga je pripravila Gisèle Žitko s svojo ekipo. Vsem, ki nam prav po materinsko strežejo, priska hvala! Med kosilom smo lahko občudovali prekrasno lajno gospoda KAMINA. Poslikana je z domačimi motivi slikarja Gasparija, ob tem pa smo tudi prisluhnili njenim čarobnim zvokom.

Srečanje smo nadaljevali s predstavo lutk "ZMAJ, baj, baj". Obiskali

se nas mladi koroški Slovenci iz Avstrije "Navihanci iz Celovca". Mladim čestitam za njihovo ljubezen do slovenskega jezika, lepo izgovorjavo in pripadnost narodu, Tinetu VARLU pa za prekrasno režijo ... in za umetniške lutke, ki so prava paša za oči. Za prijetno glasbeno spremljavo je poskrbel Boris ROŠKER. Vsi smo se oddahnili, ko je čevljar JURIJ (postal vitez JURIJ) rešil princesko iz zmajevoga žrela. Uživali smo vsi, še posebej pa naši najmlajši (tokrat jih je bilo zares veliko), ki so vse spremljali kar z odprtimi usti ... Zahvaljujemo se "Društvu Slovencev v Parizu" in

Pogled v dvorano J. Flisa

predsednici Evi SUTLIČ ter vsem ostalim članom društva in župnijskemu svetu, vsem, ki so imeli na skrbi organizacijo: finančno in tehnično plat prihoda skupine v našo skupnost. Ves čas je bila med nami tudi veleposlanica v Parizu ga. Tovornikova. Nato je sledil prihod sv. Miklavža in angelčkov, ki je navdušil mlade in stare, saj je bil izredno prijazen in pozoren do vseh.

To je bil spet dan, ki smo si ga polepšali v tem izseljenskem vrtincu, mešanici raznih narodnosti in kultur. Mi pa se radi zatekamo tudi k svojim koreninam, kajti najlepši zvok je melodija maternega jezika in najbogatejše darilo se nahaja v naši narodni zakladnici. Samo malo je treba pobrskati po njej pa nas vedno znova preseneti s svojimi skritimi darovi.

Hvaležni bodimo Bogu in vsem, ki nam omogočajo, da se lahko zbiramo ob skupnem ognjišču, iz katerega črpamo moči za naše življenje.

Ana STEGU VIČIČ

MERICOURT-LENS

3. decembra smo se zbrali v Mericourtu pri sv. maši in se spom-

Gospa Angela Razložnik iz Lensa

Večerja sv. Barbare v Lensu

nili vseh naših živih in pokojnih rudarjev. Ob osmini pa še posebno gospe Marije DEMŠAR, ki je v 91. letu starosti odšla k Bogu po zasluzeno plačilo. Po maši sem obiskal tudi naše bolnike in ostarele, med katerimi je najstarejša gospa Angela RAZLOŽNIK, ki bo maja 2006 obhajala 100-letnico. Letos meseca februarja je še prišla k evarhistični daritvi v našo slovensko kapelo, po padcu pa se bolj zadržuje v hiši. Vse dobro njej in vsem trpečim bratom in sestram, s katerimi smo v molitvi povezani. Ob 18. uri pa se je pričelo z večerjo, ki jo je s sodelavci priredila gospa Milka. Večerji se je pridružil tudi odgovorni za pastoralo tujece

arabske škofije duhovnik Michel BECQUART, ki je pri maši tudi nagovoril naše vernike in jih za 6. januar povabil k aktivnemu sodelovanju pri maši narodov, ki bo v Lensu v cerkvi Notre Dame de Boulogne ob 18. uri. Ob zvokih domače glasbe in lajne smo v večernih urah pričakali tudi Miklavža, ki je osrečil vse brez razlike, od najmlajših do najstarejših.

FREYMING-MERLEBACH

Tudi po celodnevni srečanjih, ko se je potrebno spraviti k pomivanju posode in opravljanju manj prijet-

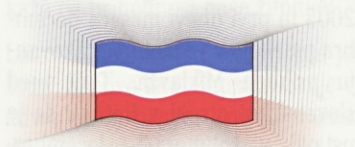

Pridne žene iz Merlebacha

nih del, kot so čiščenje skupnih prostorov, so naše pridne in zveste žene pri volji! Hvala vsem, ki se velikodušno žrtvujejo tudi na ta način.

Jože KAMIN

S R B I J A I N Č R N A G O R A

ZRENJANIN

Blagoslov Planikinih prostorov

18. oktobra 2005 je bila blagoslovitev prostorov slovenskega društva Planika v glavnem banatskem mestu Zrenjaninu v Vojvodini. To pomembno dejanje je opravil beograjski nadškof in naš rojak monsinjor Stanislav Hočevar. Skupaj z njim sta prišla monsinjor Tone Rojc in tajnik Franc Šenk. Navzoča sta bila tudi mužljanska salezijanca župnik Stanko Tratnjek in kaplan Janez Jelen. Vse potrebno sta pripravila zakonca Karol in Andželija Sarvaič, blagajničarka.

Po blagoslovu Planikinih prostorov je sledila še večerja v hotelu Vojvodina.

S pristrčno dobrodošlico je goste sprejela predsednica društva dr. Dušanka Kojičič. Navzoč je bil upravni in izvršni odbor, gostje slovenskih društev iz Novega Sada ter Subotice, kakor tudi veleposlanik slovenske ambasade iz Beograda Jožef Dajčman z ženo Branko.

Na začetku blagoslova je prebrala berilo članica izvršnega odbora Martina Drča. Nato je imel gospod metropolit kratek, pa jedrat in zelo pomemben nagovor. Po končani slovesnosti smo nekaj časa preživeli v sproščenem in domačem pogovoru. Gospodu nadškofu so izročili tudi priložnostno darilo: ob čašici pa smo zapeli tudi zdravico. Tedaj se nam je pridružila profesorica Vera Popovič, ki je prišla malo pozneje zaradi svojih obveznosti v šoli Uroš Predič. V svojem in našem imenu je izrazila veliko veselje nad nadškofovimi prihodom in njegovim blagoslovom, ki naj bi spodbudil in navdušil ne le starejše, ampak tudi mlajše Slovence, »da bi se vedno bolj zavedali svojih korenin in gojili čednosti svojih prednikov«, kot so pridnost in poštenost, skromnost in zvestoba. Slovesnost smo končali z večerjo v gostoljubnem hotelu Vojvodina.

N E M Č I J A

BERLIN

Martinovanje

Tudi letos se v slovenski skupnosti v Berlinu nismo izneverili tradiciji in smo v soboto, 12. novembra, pripravili martinovanje. Organizatorka letošnjega je bila Marjanca Muhič. Zbralo se je ogromno ljudi, predvsem mladih. Med nami so bili tudi gostje, Dorijeve farani iz Hamburga in Hannovera ter gostje iz Slovenije, ki sta jih pripeljala naša velika dobrotnika Roman Brglez in Jože Slavinec. Z njimi pa so v Berlin spet prispele dobrote iz Brglezove pekarnice (krofi, kruh, pecivo) in vino iz Slavinčeve kleti.

Najprej smo se zbrali pri slovesni maši, kjer smo se Bogu zahvalili za milost, da lahko praznujemo skupaj, se veselimo praznika sv. Martina. Slovesnost je snemala tudi televizija za enourni film o Slovencih in njihovih gostih v Berlinu. Film je režiral Roman

Mladinski zbor Eskala v Berlinu

Chadarnovsky, Slovenec, rojen v Berlinu. Kasneje smo naredili tudi promocijo dveh uspešnih slovenskih gospodarskih družb, to sta Pivovarna Laško in Gorenje.

Cerkev je bila polna, prav tako dvorana. Ljudje so bili dobre volje in razigrani. Po stari navadi smo opolnoči krstili vino. Žrebali smo tudi nagrade; tradicionalni sod, poln vina, je šel tokrat v Slovenijo! Žrebal je vinogradnik Jože Slavinec.

Za ples in dobro razpoloženje so skrbeli Mladi Dolenjci, ki so navdušili staro in mlado. Res, enkratni so bili! Ljudje so plesali, se veselili, mize pa so se šibile od dobrot. Poleg Slavinčevega mošta in Brglezovih krofov se je prilagla odlična hrana, ki so jo pripravile »domače« kuharice pod vodstvom Anice Žabkar in Vere Gabor.

Z obiskom nas je presenetil tudi Konrad Birkholz, župan iz Spandaua, kjer živi največ berlinskih Slovencev. Vse prisotne je nagovoril in povedal, kako gledajo Nemci na Slovence v Berlinu in kako se med nami, v naši župniji dobro počuti. Pred leti so mu za abrahama peli pevci našega okteta in tega petja verjetno ne bo nikoli pozabil! Z nami sta bila tudi diplo-

mata, kulturna atašejka Monika Kartin in konzul Tomaž Matjašec.

Skratka: bil je lep večer in hvala vsem, ki se trudijo, da naše prireditve uspevajo. Delo za skupno dobro ljudi povezuje in osrečuje, utrjuje prijateljstva in spleta nove vezi. Tega si želimo!

Ivankinih šestdeset

Ivanka Žirovnik je septembra praznovala 60 let življenja. O praznovanju v Sloveniji smo že napisali par besed, v soboto, 26. novembra, pa smo praznovali tudi v Berlinu.

Kaj naj rečemo? Ni Ivanke brez Francija, kakor tudi Francija ni brez Ivanke. Velika povezanost odlikuje ta par, ki vseskozi živi v razumevanju in v razdajanju pomoči za druge. Ivanka je bila dolga leta članica ŽPS, vse do zadnjega mandata, ko je funkcijo malo »izpregla«, da se lahko bolj posveti svojemu možu in se več žrtvuje za svojega bližnjega in vsem pomoči potrebnim. Njena velika skrb je bila včasih priprava slovesnosti prvega svetega obhajila, ki jih je s Francijevo pomočjo vestno in skrbno organizirala in se tako zapisala v srca otrok in njihovih staršev. Velikokrat je kuhala, pripravljala velikonočno srečanje.

Bilo je lepo praznovanje, ki smo ga pričeli s sveto mašo v zahvalo in za zdravje, potem pa nadaljevali v skupnih prostorih. Bog te živi, Ivanka, prav tako tvojega Francija in naj vaju spremlja božji blagoslov.

Miklavževanje

Stopili smo v zadnji mesec leta 2005 in prvi dnevi meseca decembra potekajo v velikem pričakovanju prihoda Miklavža. Tudi med slovenskimi otroki v Berlinu se je ustavil v soboto, 3. decembra. Mlada zakonca Štefi in Bojan Simončič sta zelo lepo in skrbno pripravila Miklavžev večer. Učenci slovenskega dopolnilnega pouka z učiteljico Jernejo Jezernik so pred prihodom Miklavža pripravili zanimiv program, ki je navdušil prisotne v dvorani. Ko pa je prišel Miklavž - tokrat je prišel iz Slovenije (študent rock-pop glasbe Stanko Pavalec), je v dvorani završalo. Nagovoril je res lepo število zbranih otrok in njihovih staršev, potem pa je otrokom razdelil lepa in duhovita darila. Nekateri malčki so se njegovih spremljevalcev parkeljnov malo bali, a jih je Miklavž pomiril, saj so parkeljni strogo upoštevali njegove ukaze. Na koncu so bili tako otroci kot odrasli zadovoljni in veseli, da nas je Miklavž spet obiskal.

Veseli smo, da so naše prireditve vse bolj obiskane, čeprav obisk ni bil nikoli slab. Opažamo vedno več novih obrazov, kar nas navdaja z upanjem in potrjuje pravilno usmeritev naših pastoralnih prijemov. Velikokrat nas obiščejo diplomati s slovenskega veleposlaništva. Tudi tokrat je bila z nami kulturna atašejka Monika Kartin, ki je bila zelo navdušena nad programom in organizacijo prireditve, še posebej ko je izvedela, da je organizatorka

Slovenska pesem

Štefi Nemka, a se z veliko vnmemo in zavzetostjo uči slovenščine pri Boštjanu Dvoržaku in z velikim veseljem sodeluje in pripravlja tradicionalne slovenske programe. Mlademu zakonskemu paru sta ponosno in pridno pomagala Bojanov brat Boris in njegova prijateljica. Bil je lep dogodek, ki spet kaže na prihodnost naše župnije!

Leto se bliža koncu. Pred nami je božič in novo leto. Župnik Dori je v adventno-božičnem pismu med drugim povedal tudi tole:

»Hvala vsem, ki nas podpirate, vsem, ki redno pomagata pri prostovoljnem delu in pri organizaciji velikih in malih duhovno-kulturnih prireditev. Vem, da je marsikdaj težko in zmanjkuje časa, vendar je vaše delo zlata vredno!

To so ti aduti, ki so nam pomagali ohraniti vse to, kar imamo. Vsi ti prostori, ki z njimi razpolagamo, še zdaleč niso pokriti iz prispevkov škofije, le delno. Vse ostalo bi morali plačati sami: energijo, odvoz odpadkov, najemnino po kvadraturi prostorov. Toda župnija sv. Matije nas vseh teh dajatev oprosti, ker veliko prostovoljno naredimo: čistimo in krasimo cerkev, obnovili smo fasado župnišča, napeljali novo elektriko in ozvočenje v cerkvi, postavili nov toaletni prostor pred cerkvijo, uredili dvorišče in odvodnjavanje, prenovili učilnico in kapelo v cerkvi ter skupne prostore, ki jih je renoviral SLOVENSKI DOM, ki svojim gostom v teh prostorih postreže z zajtrkom, pa tudi sicer skrbi za čistočo in plačuje stroške porabljene energije.

Hvala Bogu, zelo aktiven je tudi naš Župnijski pastoralni svet s svojimi sodelavci. Vsako najmanjše dobro delo kogarkoli izmed nas je odločen kamenček v skupnem

prečudovitem mozaiku dobrih del, ki je biser naše župnije. V tem duhu bomo, prepričan sem, tudi v prihodnje zmogli vse naloge, pred katere smo postavljeni in bomo tako zagotovili mirno prihodnost naši drugi in tretji generaciji in zanamcem.

Hvala vsem, ki razumete in sodelujete! Veseli bomo vsakega, ki bo tudi v prihodnje pripravljen pomagati in delati v skupno dobro. Poleg vsega naštetega pa ne smemo pozabiti na našo notranjost, na naše duhovno življenje. Zdrava duhovnost je namreč najmočnejša ustvarjalna sila, ki se kaže v delu za skupnost.

Letošnje leto je bilo leto porok in krstov. To je odraz zvestobe pravim krščanskim vrednotam, ki dobivajo vse večjo veljavo v življenju mladega človeka. Res smo lahko srečni, da bomo s tako bogatimi vtisi zaključili za nas izredno pomembno obdobje in pogumno zakorakali v novo leto 2006. Bog vas blagoslavlja!« je zaključil župnik Dori.

M. Mošnik

AUGSBURG

Krst Xenje Pučko

Dva meseca prezgodaj je v augsburški porodnišnici zagledala luč

sveta majhna deklica, ki so ji starši dali ime Xenja. Pod materinim srcem je bila le sedem mesecev. Budno oko zdravniške ekipe je skrbno bedelo nad materjo in hčerko ter storilo vse, da sta danes obe zdravi. Tudi očka Roman s štiriletnim sinčkom Damianom, s katerim sta sama ostala doma, ni držal rok križem. Vsak večer sta Boga prosila, da bi mama Simona in novorojena Xenja kmalu prišli iz bolnice domov. Hvala Bogu, vse se je srečno izteklo. Na zadnjo soboto v oktobru je mala Xenja doživela duhovno rojstvo za Boga. Župnik Roman Kutin je v krogu domačih in sorodnikov novorojenko krstil. Njej in njeni družini je zaželel zdravja in božjega varstva v bodočnosti.

Biblični seminar

Od petka, 18. novembra, do nedelje, 20. novembra, je v kraju Moos blizu Eriskircha, to je kakih 6 km vzhodno od Friedrichshafna tik ob Bodenskem jezeru, potekal biblični seminar. Organiziral ga je ter zanj do potankosti pripravil načrte župnik v Stuttgartu, dr. Zvone Štrubelj, ki pa se ga zaradi bolezni ni mogel udeležiti. Tako sta morala odgovorno vlogo načrtovanega poteka prevzeti župnik iz Augsburga, Roman Kutin in novi kaplan v Stuttgartu, Igor Krašna. Seminarja

Srečni očka s hčerko v rokah

Predavatelja so vsi zavzeto poslušali.

so se udeležili slovenski rojaki iz Augsburga, Kemptna, Ulma, Ravensburga, Stuttgarta in njegove okolice vse tja do Heilbronna. Okrog 70 navzočih je poslušalo izvrstnega predavatelja in odličnega strokovnjaka Svetega pisma, mag. Klauza Einspielerja iz Celovca. V lepem tekočem slovenskem jeziku in prijetnem podajanju vsebine je udeležencem odpiral globine svetopisemske poezije, kakor v Svetem pismu imenujemo Knjigo psalmov. Za dobro počutje v hiši, kjer se je vse odvijalo, so poskrbele tudi sestre redovnice, ki vodijo ta dom. V soboto zvečer je udeležence seminarja obiskal delegat msgr. Janez Pucelj. Pri maši, ki jo je vodil, je poudaril, kako velikega pomena je, da si znamo vzeti čas tudi za poglobljanje verskega znanja, za medsebojno srečanje in gojitev vrednot, kot so vera, materni jezik in kultura. Biblični seminar pa ni potekal samo pod vidikom trdega in resnega dela. V soboto zvečer po večerji je bil čas namenjen tudi sprostitvi in veselemu medsebojnemu druženju. Ob dobri kapljici in dobrotah, ki so jih nekateri prinesli s seboj, se je v dvorani kar kmalu ustvarilo veselo vzdušje. Ob spremljavi harmonike in kitare so

donele slovenske pesmi, plesa željni so se zavrtili in utrujeni so lahko vse v miru opazovali. Razpoloženi govorniki so s svojimi šalami spravili v smeh vse navzoče. S pesmijo Angelček varuh moj se je v zgodnjih nedeljskih urah končal veseli večer. V nedeljo je sledilo še zaključno predavanje, slovesno obhajanje evharistije in opoldne svečano kosilo. Pesem Marija skoz življenje je pred odhodom zadonela v slovo sestram redovnicam, ki vodijo Theresien Heim in predavatelju, ki je na vse napravil nepozaben vtis. Lepo je bilo in še bomo prišli skupaj, je marsikdo zatrjeval ob odhodu domov.

FRANKFURT

veselje na martinovanju ...

Po lepi sončni in topli jeseni v oktobru in v prvih dneh novembra se je začelo značilno novembrsko vreme. Letošnje martinovanje v naši slovenski župniji je padlo ravno še v obdobje lepega vremena, saj je bilo lepo in suho vreme in za ta čas s kar prijetnimi temperaturami. Na martinovanju je v zadovoljstvo vseh za glasbo in ples skrbel trio Ivana Karošca iz Cerknice. Dvorana na Holbeinstrasse pri sv. Bonifaciju v Frankfurtu se je v soboto, 12. novembra, takoj po končani maši razmeroma hitro napolnila; blizu 180 nas je bilo vseh v dvorani. Poleg Slovencev je prišlo tudi nekaj Hrvatov in Nemcev, pa tudi portugalski znanci nekaterih družin so prišli, torej kar mednarodna zasedba. Ne samo da je bila glasba v zadovoljstvo vseh, tudi hrana (pečenka in kranjske klobase) je bila zelo okusna, da po tice seveda niti ne omenjam. Ne dvomim, da je bila okusna tudi pečena gos, ki jo je žreb določil za srečnega dobitnika in njegovo družino iz Wiesbadna. Ura seveda ni mirovala, saj je bilo hitro skoraj dve po polnoči, ko se je glas har-

Zaplesali so ob glasbi skupine iz Cerknice.

Tako je bila zasedena dvorana na letošnjem martinovanju.

Nepričakovani prihod pečene gosi. Kakšno presenečenje!

Tisti, ki so vztrajali do konca (s čiščenjem), so mislili že na pustovanje.

monike in drugih inštrumentov ustavil. Ljudje so počasi zapuščali dvorano, nekatere pa je čakalo pospravljanje in čiščenje tja do četrte ure zjutraj in še čez. Tega dela pa je ostalo še za nedeljsko popoldne. Naj velja zahvala župnijskemu svetu, zlasti še Marti in Karlu Flajšmanu, ki imata že vrsto let na skrbi take stvari ter vsem ostalim pomočnikom in sodelavcem. Zahvala vsem, ki so poskrbeli za potice, družini, ki je prenočevala naše godce in pevce, navsezadnje pa tudi vsem, ki so prišli. Z dobičkom letošnjega martinovanja pa bomo podprli v Sloveniji preko Aninega sklada družine z več otroki.

radost ob krstu ...

Že pred časom je bilo zapisano, da so nekatere stvari v naši župniji redkost, npr. krsti in poroke. Tako smo imeli po nekajletnem premoru v nedeljo, 20. novembra, v naši župniji med nedeljsko mašo krstno slavje. Pred meseci sta se v našo župnijo iz Heidelberga preselila Dunja Magdalena (rojena Žabkar) in Thilo Axel Ritscher in tako se je njuna hčerka Jana Maria v avgustu rodila v Frankfurtu. Na zadnjo nedeljo v cerkvenem letu, na

Jana Maria Ritscher Žabkar je prejela zakrament božjega otroštva.

Stane Pustovrh je zbiral za rojstni dan in god vrtnice in dobre želje.

praznik Kristusa Kralja, pa je med nedeljsko mašo prejela zakrament sv. krsta, zakrament novega življenja. Sicer pa je bila že kar kmalu po rojstvu pred krstom v naši sredi, tako pri maši kakor tudi že na martinovanju (v spodbudo vsem tistim staršem, ki se bojijo svoj naraščaj pripeljati v cerkev, pred božje obličje). Naj bo v veselje in upanje staršem in Cerkvi.

radost in veselje ob Miklavžu ...

Kmalu po martinovanju je potrebno misliti že na Miklavžev večer. Miklavž ima zlasti skrbi, ko mora misliti, kako bo obdaroval vse vrste otrok, majhne in velike. Kar zgodaj mora svoje pomočnike in dobrotnike poslati na ogled, da potem pravočasno pripravijo vse potrebno za njegov obisk med nami. Ponekod se ustavi samo bežno, ko samo pusti svoje darove, npr. v Lichu, drugod pa za nekaj več časa, kot npr. v Frankfurtu, a povsod naredi veselje. Kar mnogo se jih je v nedeljo, 4. decembra, zbralo v Frankfurtu, že v cerkvi k nedeljski maši, še več pa v dvorani pod cerkvijo. Šolski otroci so z besedo

in pesmijo pokazali svoje učenje in znanje slovenskega jezika in tako dočakali Miklavžev prihod in njegove darove, ko je vsakega posebej poklical predse in mu izročil darilo. Tudi za odrasle je pripravil darila, razdelili pa so jih kar njegovi pomočniki. Miklavž si je vzel po obisku Frankfurtu nekoliko počitka, da je lahko na 4. adventno nedeljo obiskal še naši skupnosti v Darmstadu in Mainzu.

rem

HAMBURG

Hamburška slovenska skupnost se je tudi letos z veseljem udeležila martinovanja v Berlinu, kjer sta nas župnik Dori in tamkajšnja slovenska skupnost 12. novembra lepo sprejeli. Že ob prihodu je bilo na župnijskem dvorišču veselo. Eni smo prihajali, drugi so odhajali, vmes pa so zvoki frajtonarice naznanjali, da se nahajamo med Slovenci. Po udobni namestitvi v Slovenskem domu smo si čez dan ogledovali mesto, nato pa se odžejali z dobrim »metrskim pivom« v pivnici Georgbräu v četrti Nikolai.

Po sobotni sveti maši v polni cerkvi sv. Elizabete nas je v zelo lepo okrašeni župnijski dvorani pričakal ansambel »Veseli Dolenjci«. Še

prej pa je bilo treba »spremeniti« mošt v vino. Za to je letos župnik Dori poskrbel kar sam ter blagoslovil mošt in vse prisotne. Župnikov prijatelj ter »osebni kletar« gospod Jože Slavinec iz Mihalovcev pri Jeruzalemu pa nam je ta večer ponudil v pokušino odličnega mošta iz njegove kleti. Večer je bil zares prijeten in vsega je bilo v izobilju. Lepo je bilo kramljati z rojaki, s katerimi nas povezuje naš skupni dušni pastir Dori. Malo žalostni smo bili edino zato, ker tudi letos nismo mogli odnesti lepega ročno izdelanega sodčka v Hamburg. Tega vsako leto izžrebajo z vstopnicami te prireditve. Upamo, da bomo imeli prihodnje leto več sreče.

Hamburška skupnost je bila v mesecu novembru povabljen na kar nekaj različnih srečanj: v Hildesheim-Asel, kjer bo 26. decembra sveta maša, po njej pa prijeten večer z ansamblom Dori; 29. decembra smo vsi Slovenci povabljeni v Hamburg na rokometno tekmo, ki jo bosta odigrali rokometni ekipi Hamburg in Göppingen. S prisotnostjo in glasnim navijanjem bomo podprli našega rojaka, uspešnega rokometša Romana Pungartnika.

Folklor iz Desternika

V Berlinu smo se ustavili tudi v Georgbräu.

31. decembra pa nas spet pričakuje berlinska slovenska skupnost in ansambel Dori, s katerimi bomo vstopili novo leto 2006.

Nekateri Slovenci smo imeli enkratno priložnost, da smo bili gostje v Berlinu že en teden pred martinovanjem. 5. novembra smo v cerkvi sv. Elizabete doživeli koncert, ki ga ne bomo tako hitro pozabili. Na letošnjem srečanju slovenskih pevskih zborov, ki je vsako leto v drugem nemškem mestu in katerega glavni organizator je bil letos župnik Dori, sta nastopala samo dva zbora: oktet slovenske katoliške misije iz Berlina pod vodstvom Karla Božiča ml. in mladinski zbor Eskala iz Porenja pod vodstvom gospe Danice Ban. Oba sta poslušalce navdušila z ubranim petjem verskih in narodnih pesmi. Marsikomu se je porosilo oko ob poslušanju narodno zavednih pesmi.

Iz programa, ki ga je napovedoval gospod Darko Štamcar, smo izvedeli vse o delovanju zbora Eskala, ki je letos praznoval že svojo 5. obletnico obstoja.

Sedanji zbor sestavljajo Darja in Janja Štamcar, Klavdija Levec, Petra Škafar ter Daniela in Tobias Lovrenčič. Kljub temu da so vsi zelo zaposleni z učenjem ali službo, se na vajah redno srečujejo v Düsseldorfu ali Krefeldu. Pohvala velja njihovim staršem, da so svoje otroke, ki so vsi rojeni v Nemčiji, tako lepo naučili slovenskega jezika, slovenske molitve in jim vlili ljubezen do slovenske pesmi. Vsi radi obiskujejo domovino Slovenijo in so srečni in ponosni, da so slovenskega rodu. Zato niti ni tako čudno, da nam je gospod Štamcar na koncu zaupal, da si nekoč vsi

želijo zaživeti v naši lepi Sloveniji. Ganljive so bile tudi zaključne besede župnika Dorija po koncertu, ki so veljale obema zboroma: »Ali sem star ali pa ste tako lepo peli, da sem imel ves čas koncerta solze v očeh.« Da, cenjeni gospod župnik Dori, niste jih imeli samo Vi.

Tudi v družabnem večeru z ansamblom »Štajer band« v župnijski dvorani sta folklorna skupina iz Desternika pri Ptuj in zbor Eskala polepšala večer.

V novem letu 2006 želita slovenski skupnosti Hamburg ter Hildesheim-Asel tako uredništvu kot vsem bralcem Naše luči uspešno novo leto, posebej pa zdravja in božjega blagoslova vsem vernikom, ki so povezani v Svetem Duhu.

DD

INGOLSTADT

Krst

Krst je velik življenjski dogodek ne le za otrokovo družino in predvsem za otroka, ki s tem postane božji otrok, ampak tudi za krščansko skupnost, saj postane novokrščene član krščanskega občestva in vesoljne Kristusove Cerkve. V soboto, 19. novembra, je prejel zakrament svetega krsta Devon

Novokrščene Devon Jernej

Jernej Swanson. Krstni obred smo obhajali v mogočni gotski katedrali Naše ljube Gospe v Ingolstadtu, kjer je bila pred triindvajsetimi leti krščena tudi njegova mamica Alenka. Jernej, ki je že kar krepak deček, se je dobro zadržal. Novokrščencu, staršem, botri in starim staršem pristrčno čestitamo ter želimo božjega blagoslova, da bi otrok v zdravem okolju odrasčal in napredoval v »modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh«.

Miklavževanje

Erlangen - tu je ena od sedmih skupnosti naše slovenske župnije, ki je še vedno dejavna; vselej se kaj dogaja. Enomesečni mašni shod je hkrati vselej povezan s srečanjem, ob katerem se razvijejo zanimivi in sproščeni pogovori. Raste že tretja generacija Slovencev, tudi iz mešanih zakonov, kjer pa še kljub temu čutijo in razmišljajo po slovensko. V soboto, 3. decembra, smo obhajali lepo adventno mašo in po maši je Miklavž obiskal ter obdaroval otroke. Bil je osem otrok; tudi odraslim je Miklavž zastavil nekaj vprašanj in jim poklonil malenkosti. Po Miklavževem odhodu smo ostali še precej časa skupaj v prijetnem kramljanju, otroci pa so se razigrali v veselem vrišču.

Ingolstadt. V nedeljo, 4. decembra, smo imeli izjemoma mašo v cerkvi sv. Monike; to je socerkev župnije sv. Avguščina. Zbralo se nas je kar lepo število rojakov in smo obhajali mašo 2. adventne nedelje. Po maši smo imeli v tamkajšnji cerkveni dvorani prijetno srečanje z Miklavžem. Potem ko je Janko s pridnimi pomočnicami postregel ljudem s pijačo, se je začel Miklavžev program. Najprej so otroci zaigrali igrico Prijatli in pol, ki jo je z njimi pripravila in zrežirala Katharina Binner. Le štirikrat

so imeli skupne vaje, vendar so se zelo dobro pripravili, na pamet naučili in lepo zaigrali tudi tisti najmanjši. Na koncu igrice so še ubrano zapeli Angelsko uspavanko. Nato je prišel Miklavž, ki je nagovoril otroke in starejše ter razdelil darila skoraj tridesetim otrokom, malim in velikim. Tudi odraslim je zastavil nekaj vprašanj in jih spravljal v zadrego, vendar je s pomočjo le šlo. Sledilo je še skupno fotografiranje z Miklavžem. Na koncu se je s spodbudnimi besedami in božičnim voščilom poslovil ter obljubil, da bo prihodnje leto spet prišel k nam.

Slavljenec

Naš rojak v Erlangnu, Janez Kajdiž, je postal sedemdesetletnik. Rodil se je 12. decembra 1935 kot prvorojenec od štirih otrok v Žirovnici na Gorenjskem. Po mami je v sorodstvu s pesnikom Francetom Prešernom. Pogosto se pošali, da ni samo Prešernov sorodnik, ampak da ga tudi kot Prešeren rad pije. Janez je oče dveh hčera, ima pa že vnukinjo in vnuka. Zanimiva, pestra in precej vijugasta je njegova življenjska pot, ki bi jo težko strnili v teh nekaj vrstic. Preskočimo nekaj poglavij iz

njegovega življenja in nadaljujmo s časom, odkar ga poznamo, ko je leta 1964 prišel prek slovenskega podjetja Rudis v München, kjer se je z mnogimi drugimi Slovenci zaposlil pri Simensu, od tam je z nekaterimi rojaki prišel k Simensu v Erlangen. V življenju je moral iti skozi razne čase, bil je že tudi zelo bolan, saj so ga že skoraj odpisali; vendar si je kot prava gorenjska grča spet opomogel. Janez je prijeten in duhovit družabnik, ob srečanjih nas razvedri in nasmeje s svojo hudomušnostjo; vselej se šali na svoj račun. Tudi na svojem delovnem mestu je vedno kakšno ušpičil. Tako o njem kroži kar nekaj veselih dogodivščin in anekdot. V pogovoru se pogosto vrača v čas in kraje svojega otroštva in mladosti, pa tudi sicer gre rad na svojo ljubljeno Gorenjsko. Vselej smo veseli, ko pride med nas in nam pove kakšno modro, tudi o preteklih časih pove kakšno kritično in samokritično. Janezu čestitamo za njegov sedemdeseti rojstni dan in mu voščimo trdnega zdravlja, da nam bo še večkrat na njemu svojski način, kot bi rekel Martin Krpan, kakšno razdrl.

Stanko G.

Janez Kajdiž, sedemdesetletnik

KREFELD

Slovo od župnika Zaplotnika

V nedeljo, 20. novembra, je župnik Lojze Zaplotnik daroval mašo v Krefeldu. Po maši smo mu Slovenci pripravili presenečenje: svečano praznovanje njegovega 58. rojstnega dneva.

Rozina Lovrenčič iz Willicha - Schiefbahna je o tem napisala naslednje:

»Praznovanje Vašega rojstnega dneva je neopisno in nepozabno. V imenu vseh sem Vam povedala, da

Slovo od našega župnika Alojzija

ste prijatelj, spremljevalec in svetovalec. Bili ste ganjeni. Poslavljali ste se od nas, kakor da odhajate za vedno v Slovenijo in ste obenem že predstavljali naslednika, ki ga mi v šali nismo želeli sprejeti.

Že ves čas smo se poslavljali od Vas. Ob binškoštnem srečanju smo opazili solze v očeh ljudi, ki so Vas imeli zelo radi. Vaši gostje, prijatelji iz Slovenije so nas opazovali, če Vas dovolj spoštujemo. Mladina Vam je želela pokazati, v kaj odrasča. Fant, ki ste ga krstili in pripravili na prvo obhajilo, je igral na harmoniko. Pripovedovali so Vam, kaj se dogaja v Vaši bivši župniji. Občutek sem imela, da Vas ti prijatelji nikoli ne bodo pre-

puščili nam. Vaša kuharica, gospa Lojzka, Vam je prinesla kot darilo iz Slovenije skrbno posušeno listje zelene iz domačega vrta. Pri tem pogledu sem ves čas mislila na Vašega priljubljenega pisatelja Ivana Cankarja in njegovo črtico Skodelica kave. Nepozabna je Vaša pridiga iz Kevelarja o materi - mami. Rekli ste, da ni le beseda, je mnogo več: ljubezen, hrepenenje, skrb, dajanje, pričakovanje, božji blagoslov. Ponavadi je to tudi prva otrokova beseda. Mama - v tej besedi se naši ustnici dvakrat poljubita in toliko ljubezni je skrito v njej.

Sama sem Vam prinesla vabilo - prošnjo Aninega sklada za pomoč

družinam z več otroki. Očitno Vas je to ganilo. Pomislili ste na svojo mamo in težke čase otroštva. Globoko ste spoštovali vse matere.

Na zadnjem srečanju ste povedali, da so Slovenke na prvem mestu v statistiki samomorov in večina je mamic. Obljubljamo, da bomo ta Vaš temelj dograjevali v naših skupnostih.

Mesec november Vam je veliko pomenil. Že oktobra ste nas opozarjali, kako pomembno je, da molimo za umrle. Tudi mlade je treba vzgajati v tem duhu. Kot učitelj ste nam dali domačo nalogo, ki jo bomo vsak po svoje naredili. Vaši napotki nas bodo spremljali, molitve pa bodo sledile tudi v drugih mesecih.

Vaše besede: »Korajžno, ne damo se, ne pustimo se, bo že!« nas bodo spremljale po težkih poteh, ki ste jih Vi že prehodili.

Naj Vam bo lahka slovenska zemlja in slovenske rožice, tako dišeče kot listje zelene. Odhajate v deželo, ki ste jo sami čudovito poimenovali: »Slovenija - odmev evropske lepote.«

Hvala Vam, hvala Vam Lojze za vse.

Rozina Lovrenčič

Farani smo se z bolečino v srcu poslovili od našega župnika.

MÜNCHEN

V mesecu novembru, od 18. do 20., smo se srečali z jezuitskim patrom Andrejem Bendo iz Ljubljane. Vodilna misel letošnje duhovne obnove je bilo razmišljanje o človeškem duhu, duševnosti in telesu - torej o človeku.

Kot božji otrok je vsak človek nekaj enkratnega. Tega se moramo zavdati, dojeti samega sebe, vse kar živimo, naj v polnosti doživljamo.

Zbiranje k duhovni obnovi

Majši udeleženci so poskrbeli za petje.

Kaj nam bo zanimivega povedal Miklavž?

Vsak človek je vrednota, je ljubljen in sprejet od Boga. Če se tega zavedamo, nam življenje prinaša zadovoljstvo. S tem ko se človek spoznava, se sooča tudi s svojo šibkostjo in grešnostjo. Naj stremi narediti največ možnega, največ dobrega, saj nas Bog usmerja v dobro. Božja beseda, branje Svetega pisma, dela človeka dobrega. Če človek dela dobro, je to veliko bogastvo.

Razmišljali smo o HVALEŽNOSTI - da priznavamo, da smo od nekoga nekaj dobili; o LUČI - da imamo nekoga, ki nam stoji ob strani; o VESTI - da je to najgloblji glas v nas, kjer je Bog najbolj intimen s človekom. V molitvi se z Bogom lahko pogovarjamo. Molitev nas sprošča.

Za vse misli in napotke, ki nam jih je pater Benda podaril v teh dneh, smo mu iskreno hvaležni. Ta duhovna obnova nas je zares obogatila v predbožičnem času.

Miklavževanje

V soboto, 3. decembra, so se otroci, njihovi starši, sorodniki in prijatelji zbrali v župnijski dvorani, kjer jih je obiskal Miklavž. Po dobrodošlici msgr. Janeza Puclja »velikim in malim« otrokom so župnijski sodelavci predstavili kratko igro, po njej pa so otroci s pesmijo priklicali svetega Miklavža. Ta je v spremstvu angelov res prišel v dvorano in pozdravil zbrane. Študentki Doroteja in Franja sta njegov prihod spremljali z igranjem na citre, iz katerih sta izvalili nežne melodije ter naredili pravljичno vzdušje.

Miklavž je poklical otroke k sebi na oder, vsakega pozdravil, pobožal in z njim pokramljal. Za vsakega je našel lepo besedo. Nekateri so mu v znak hvaležnosti kaj zapeli ali

zrecitali. Med malčki sta bili najbolj pogumni Sonja in Patricija, ki sta Miklavžu lepo zapeli Ringa raja, med šolarji pa Špela in Rok, ki sta korajžno in glasno zmolila molitev Sveti angel.

Po obdarovanju je Miklavž povabil otroke, da se skupaj z njim fotografirajo, nato pa se je ob ubranih pesmih na citre v spremstvu angelov poslovil. Letošnje miklavževanje nam bo ostalo posebej v spominu, ker je znal Miklavž vsakega otroka spodbuditi in ga opogumiti k dobrim in plemenitim dejanjem.

STUTTART

Novi župnijski pastoralni svet

VOLITVE NOVEGA ŽPS: volitve so bile 13. novembra 2005. Pripravljali smo jih dolgo, od 1. oktobra naprej smo po skupnostih delili volilni material. Kandidiralo je 21 kandidatov, izvoljenih je bilo 14. Po naši oceni je volilo okrog 80 odstotkov vernikov, ki se redno udeležujejo nedeljskih maš. Volilni material smo poslali tudi vsem, ki

po pošti prejemajo Našo luč in Ognjišče. Glede na število volilnih upravičencev (4018) pa se je volitev udeležilo okrog osem odstotkov Slovenk in Slovencev.

14 ČLANOV FORMALNO IZVOLJENIH, 21 ČLANOV DEJANSKO SESTAVLJA NOVI ŽPS: po škofijskih pravilih je od 21 članov izvoljenih 14, ti imajo tudi pravico glasovanja. Drugih sedem nima volilne pravice, vendar so v ŽPS povabljeni kot svetovalci, saj so dobili zaupanje vernikov in razlika dobljenih glasov je tako majhna, da je komaj zaznavna (nekje le 3 ali 5 glasov). Vsem formalno izvoljenim članom in vsem pridruženim svetovalcem čestitamo ter jih vabimo, da se predstavijo skupnosti na 4. adventno nedeljo, to je 18. decembra, pri nedeljski maši ob 16.30 v Stuttgartu.

Predstavitev članov ŽPS

v Stuttgartu so bili izvoljeni: MARIJA MAUKO mlajša (163 glasov), SLAVICA BELŠAK (149), ŠTEFAN FABČIČ (131), BRANKO NOVAK (110), IVANKA VIPAVEC (109), MARJETKA URBANIČ (109) in kot

svetovalki SLAVICA TUTIČ (100) in VERONIKA VUGRINEC (94). V Böblingenu so bili izvoljeni: VINČENC GOLČAR (93), FRANC ZOBEC (86), MARIJA KLAMPFER (62) in kot svetovalka VERA GANZNER (55). V Heilbronn in Oberstenfeldu so bili izvoljeni JOŽEF MUC (95), SILVA HOBIČ (62) in kot svetovalka MILENA MOVRIN (59). V Schorndorfu sta bili izvoljeni FANČI FORJAN (94) in svetovalka DANICA ANTOLIN (77). V Pfullingenu, Reutlingenu in Bad Urachu sta bili izvoljeni LJUDMILA MELE (68) in svetovalka ANA MIHELIČ (60). V Schwäbisch Gmündu in Aalenu sta bila izvoljena MARJAN DEMŠAR (149) in svetovalec HENRIK PEČNIK (33).

Predstavitev novoizvoljenih članov ŽPS bo na 4. adventno nedeljo, 18. decembra 2005, pri nedeljski maši v Stuttgartu. Vsem čestitamo in želimo dobro in odgovorno sodelovanje pri vodenju slovenske župnijske skupnosti v Stuttgartu.

Zahvaljujemo se tudi volilni komisiji, ki ji je predsedoval Ivan Rantuša, sodelovali so še Jelka

Na koncu se je bilo kar težko raziti. Še skupni posnetek za spomin z bibličnega seminarja.

Fabčič, Doroteja Oblak, Franc Cerovšek in Marija Mauko starejša. Preštevanje volilnic smo končali v nedeljo, 13. novembra, približno ob 23. uri.

Zvone Štrubelj

Psalmi-pesmarica Jezusa in cerkve: biblični seminar od 18. 11 – 20. 11. 2005

Kot je že naša tradicija (letos poteka 20 let, kar smo začeli s seminarji) se nas je tudi letos zbralo lepo število. Kar 65 nas je bilo. Gostoljubno so nas sprejele sestre »Steiler«, ki vodijo dom duhovnih vaj v Eriskirhen Moss, v bližini Bodenskega jezera.

Tokrat so bili z nami tudi slovenski rojaki iz Ulma, Augsburga, Ravensburga in Kemptna, zastopani smo bili od Heilbrona do Bodenskega jezera. (Veseli smo bili, da smo se lepo povezali z njimi.)

Gospod mag. Klaus Einspieler, strokovnjak za Sveto pismo, je bil naš predavatelj. Prišel je iz avstrijske Koroške, tam je bil rojen in tam tudi deluje v škofiji Krka, Celovec. Na programu smo imeli psalme. Vsi smo takoj začutili, da zna z veliko strokovnostjo in preprosto besedo posredovati skrivnosti Svetega pisma. Čeravno je rastel in tudi sedaj deluje v nemško govorečem okolju, nam je predaval v lepi in tekoči slovenščini.

Vsem nam je bilo žal, da zaradi bolezni ni mogel z nami naš duhovnik dr. Zvone Štrubelj. Lepo pa sta ga nadomeščala župnik Roman Kutin in naš novi kaplan Igor Krašna, za kar smo jima zelo hvaležni. V soboto pa je med nas prišel tudi g. Janez Pucelj, zastopnik Slovencev po svetu. Vodil je mašno bogoslužje. Škoda, da je moral tako hitro odpotovati.

Veselega darovalca Bog ljubi

Na zadnjo nedeljo cerkvenega leta, nedeljo Kristusa Kralja, nam je v pridigi razložil pomen tega dne mag. Klaus Einspieler. Okrepčani z božjo besedo in dobrim kosilom smo se poslovili, vsi zadovoljni, tako da skoraj nismo mogli narazen. Vsem nam bo zelo žal, če v bodoče ne bomo mogli imeli več takih srečanj.

Doroteja Oblak

Obisk svetega Miklavža

V soboto, 3. decembra, je sveti Miklavž obiskal skupnost v

Pfullingenu, kjer se je ob 16. uri pri sv. maši zbralo veliko otrok in mladih družin. Po maši se je program nadaljeval v župnijski dvorani. Otroci sobotne veroučne šole iz Stuttgarta so zaigrali Miklavževo igrico Kdo bo zmagal, otroci iz Pfullingena in Reutlingena so zapeli in zaplesali, nato je otroke obiskal sv. Miklavž, za dobro voljo vseh pa je poskrbel duo Angel in domači harmonikar Martin Gruden. Miklavževanje v Pfullingenu sta organizirala slovenska župnija in SKD Triglav iz Reutlingena.

Krst Leona Seherja

Krst Luka Grabarja

V nedeljo, 4. decembra, je sveti Miklavž moral vstati kar zgodaj, saj se je napotil v Böblingen, kjer je po maši ob 9.45 obiskal tamkajšnjo skupnost. Originalno je nagovoril zbrane otroke in tudi odrasle ter jim razdelil prinesene darove.

V nedeljo, 4. decembra, popoldne, je bila v Stuttgartu ob 16. uri najprej sveta maša 2. adventne nedelje, nato pa prihod sv. Miklavža v župnijski dvorani sv. Konrada, ki se je do zadnjega kotička napolnila z otroki in mladimi starši ter tudi odraslimi, ki so z zanimanjem spremljali igrico Kdo bo zmagal. Lepo in v vzorni slovenščini so jo zaigrali otroci slovenske sobotne šole in župnijskega vrtca. Miklavžu so tudi zapeli ob njegovem prihodu in odhodu. Pri petju pesmi angelov in parkeljnov jim je pomagal tudi domači zbor Obzorje pod vodstvom dirigentke Marjetke Urbanič. Za dobro in prijetno vzdušje je po prireditvi poskrbel duo Angel z gosti, harmonikarjem Martinom Grudnom in kitaristom Zvonetom.

Igor Krašna

Krstna slavlja

V nedeljo, 11. septembra, je bil v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu

krščen Leon Seher, drugi otrok družine Seher. Čestitamo in želimo, da bi mali Leon rastel srečen kot človek in kristjan. Družini Seher želimo božjega blagoslova.

V soboto, 26. novembra, je bil v kapeli sv. Martina v Schorndorfu krščen Luka Grabar, drugi otrok te družine. Krstno slavje je vodil kaplan Igor Krašna. Čestitamo in družini Grabar želimo sreče in božjega blagoslova.

Miklavževanje v Göteborgu

Članice Misijskega pastoralnega sveta: mama Katarina, mama Sigrid in mama Silva so z veseljem sprejele nalogo organizacije in izvedbe letošnjega miklavževanja. Ker so bili otroci pridni, jih je tudi letos obiskal in nagovoril njihov ljubljenec sv. Miklavž. Otroci so se skupaj s svojimi starši zbrali v göteborgski sobi v stari šoli v

soboto, 3. decembra in željno pričakovali, kdaj jih bo obiskal in obdaril njihov veliki dobrotnik. Medtem so skrbne mame pripravljale vse potrebno za pogostitev otrok in njihovih staršev, kakor tudi vseh ostalih, ki so se zbrali ob tem tako lepem in priljubljenem dogodku. Kmalu je nastopil trenutek, ko je v sobo stopil sv. Miklavž. Otroci so kar zažareli in se veselili srečanja z njihovim ljubljencem. Sv. Miklavž jih je najprej pozdravil, nato je nagovoril otroke in vse prisotne ter najmlajše obdaril s primernimi darili, ki so vsebovala tudi knjige, primerne njihovi starosti. Starejše ljudi je tudi obdaril s knjigo mariborskega škofa dr. Franca Krambergerja, ki nosi naslov: Blagoslovljen božič in srečno novo leto in je izšla ob srebrnem jubileju njegovega škofovanja na sedežu škofa A. M. Slomška. Otroci pa so sv. Miklavžu v zahvalo, da jih je obiskal in obdaril, zapeli pesmico, ki so se jo naučili pri verouku.

Za primerna darila iz Slovenije v maternem jeziku so poskrbele skrbne mame iz Slomškove knjižarne v Mariboru, ki poznajo potrebe in zanimanje otrok, predšolskih in šolskih. Hvala za vso delo in pozornost, tudi do slovenskih rojakov na Švedskem, kakor tudi do slovenskega duhovnika Zvoneta.

Posebna zahvala naj velja mami Katarini, mami Sigrid, kakor tudi mami Silvi, ki so s tako ljubeznijo in pozornostjo storile vse, da bi bilo tudi letos miklavževanje lepo, domače in preprosto. Hvala pa tudi sv. Miklavžu, ki rad obišče otroke v Göteborgu, jih obdari in jih povabi, da bi še naprej ostali pridni. Sv. Miklavž pa ni pozabil niti na švedskega vagabunda Zvoneta, ki mu je

Mradi in stari v pričakovanju sv. Miklavža v Göteborgu

prinesel pravo »ozimnico«, da bo še naprej mogel veselo potovati.

Slovenski duhovnik je vesel, da se ohranja in goji tradicija, le da prosi

Jaslice v Göteborgu

odgovorne v slovenskih društvih, naj se praznuje le sv. Miklavž. Dedek Mraz in t. i. Tomte nimata čisto nič z miklavževanjem. Sv. Miklavž je resnično živel, ostala dva pa sta izmišljotini. Dedek Mraz je nastal po idejah komunizma, Tomte pa je t. i. Božiček, izmišljotina zahodnega sveta, ki vabi denarce iz žepov strašev, da za božične praznike obdarijo otroke oziroma drug drugega.

Jezus se je rodil v revščino tega sveta, da bi obogatil vse ljudi s svojo ljubeznijo, dobroto in notranjim mirom. S svojimi odprtimi ročicami iz betlehemskega hlevčka blagoslavlja vsakogar, ki ga obišče v cerkvah ali po družinah, kjer so postavljene jaslice v spomin na njegovo rojstvo. Naj tudi letos blagoslovi vse otroke in njihove starše, kakor tudi vse osamljene in trpeče. Vi vsi pa, ki boste deležni blagoslova Deteta, ponosite ta blagoslov v življenje, ki naj bo v letu 2006 polno zdravja in notranjega veselja ter zadovoljstva.

Vošči in pozdravlja vse rojake doma in po svetu vaš Zvone Podvinski

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Svete maše:

CHATILLON: 8. januarja (nedelja) ob 11.00
22. januarja (nedelja) ob 11.00, sledi kosilo in celodnevno srečanje
MERICOURT: v soboto, 21. januarja 2006

NEMČIJA

STUTTGART

Svete maše v januarju 2006

STUTTGART, sv. Konrad: 1. (ob 17. uri skupaj z nemško skupnostjo), 6., 8., 15. januarja ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 8. januarja ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 8. januarja maša odpade.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 15. januarja ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: 15. januarja ob 11.00.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 21. januarja ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 22. januarja ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 22. januarja ob 17.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: januarja ne bo maše, vabljeni v Pfullingen.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: 14. januarja ob 16.45.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC. Stuttgart: v soboto, 14. in 28. januarja od 10.00 do 12.00.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 12. in 26. januarja: od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Da bi mogel v doglednem času zbežati iz zavoda čez mejo, nisem niti pomislil. Zima je bila pred vrati. Drugim, ki so prišli iz zaporov, so domači takoj po prihodu v zavod priskrbeli primerne obleke, jaz pa sem kljub hladnemu vremenu še vedno hodil po svetu v zelenem pajacu, čez katerega sem po potrebi natikal še tetkin rjavi suknjič. Nisem bil pripravljen na beg, pa tudi družbe ni bilo za tako tvegano pot. Sam se čez Karavanke ne bi upal.

Sicer pa je bil pobeg iz dneva v dan manj privlačen. Šlo se bo povečalo obzorje moje svobode in zavod se bo sčasoma spremenil v znosno nadzorstvo. Tako sem se tolažil. Motilo me je le, ker se je vedno bolj širil prepad med nami, političnimi gojenci, in ostalimi tovariši. Počasi smo postajali privilegirani stan. Naš vpliv na tovariše se je zmanjšal. Študij je postajal glavna skrb.

Šele po preteku desetletij sem izvedel za uradno ozadje našega šolanja. Ministrstvo za prosveto je poslalo namreč dne 4. oktobra 1946 javnemu tožilstvu Republike Slovenije za nas mladoletne politične obsojence izredno pomemben dopis. V njem lahko beremo, da na omenjenem ministrstvu niso bili zadovoljni z vzgojo, ki smo je bili do takrat deležni »mladoletni politični krivci«. Čeprav je pismo podpisala »pomočnik ministrstva« Lora Kerenc, se ne morem znebiti vtisa, da je bil pri njem udeležen nekdo, ki je razmere poznal neposredno. Prav lahko bi bil to bodisi tovariš Dintinjana bodisi novi upravnik Jagodič, ki je bil po poklicu in srcu pedagog. Zapisano je namreč, med drugim, da se »politični počutijo, kakor da bi bili dvakrat kaznovani. Med bivšimi moralnimi delinkventi in kriminalci se tudi ne morejo politično dvigniti, ker tudi moralno ogroženi ne pridejo v dom kot politično vzgojeni mladinci in so sami potrebni vsestransko temeljite vzgoje. Preti nevarnost, da ostanejo politični zakrknjeni še naprej in da bodo podtalno hujskali še ostale gojence. Pa tudi obratno so sami v nevarnosti, da se moralno okužijo pri bolj pokvarjenih gojencih.« Zato ministrstvo sporoča, da namerava »premestiti vse navedene prisilne gojence dijake v dijaške internate po Sloveniji«.

Prizadeti gojenci seveda takrat o nameravanih spremembah nismo slišali in jaz jih nisem dočakal. Kljub večji prostosti pa sem dobil prav tiste dni nov dokaz, da mi partija ne zaupa.

Bližale so se volitve. Napovedane so bile za zadnjo nedeljo v oktobru. Gojenci, stari nad 18 let, smo morali prositi, naj nas sprejmejo v volilne imenike. Posebne predvolilne komisije so odločale, kdo je za volitve »zrel« in kdo ne. Meni je moščanska »komisija za sestavo volilnih imenikov« z datumom 27. septembra pisno sporočila, da ne bom pripuščten k volitvam, ker »še nisem spremenil svojega sovražnega razpoloženja proti ljudski oblasti«. Protestiral sem pri upravniku, da mi sodišče ni vzelo državljskih pravic in da imam zato pravico voliti, pa sva oba vedela, da je moje protestiranje le formalnost. Omenjeni listek sem skrbno shranil v zvezku kot del svojega »kulturnega« premoženja.

Zanimivo pa je, da mi je prav volilna komisija s svojo prepovedjo udeležbe pri volitvah vsaj olajšala, če ne celo omogočila pobeg.

Beg

Ne vem, kaj me je pičilo v petek, 25. oktobra, da sem se spet odpravil v šolo. Bil sem odločen, da se bom popoldne učil za izpite, ki so se pričeli naslednji ponedeljek, pa sem se premislil in odkrevsal v šolo.

Slovenski pastoralni center v Bruslju

Tu se je vse pripravljalo na volitve v šolski sekretariat. Že mi je bilo žal, da sem prišel izgubljat čas, ko stopi v odmoru pred uro ruščine, zaradi katere sem prišel, k meni neki dijak iz sosednjega razreda, ki sem ga poznal le na videz in mi šepne, naj grem zvečer po šoli na stanovanje gospe Velikonjeve zaradi važne zadeve. Posvaril me je, naj o tem molčim in izginil v vrvežu na hodniku.

Mračilo se je, ko sem tekkel, kolikor so mi noge dale, proti sv. Petru, kjer so v bližini živeli Velikonjevi. Bal sem se, da pridem v zavod prepozno.

Pri Velikonjevih sta me sprejeli domača gospa in teta Ela. Čakali sta me. Pismo od očeta. Tetka mi ga je izročila, pa se obzirno umaknila, da ga v miru preberem. Še predno sem ga prebral, sem vedel, za kaj gre. Spreletelo me je po hrbtu: ata mi je pisal, da smem zaupati kurirju, ki mi bo izročil pismo in ki me lahko pelje čez mejo na Koroško, če hočem ... Ker pa najbolje poznam razmere in tudi tveganje, ki bo z begom v zvezi, naj odločim sam. Naj storim tako ali drugače, bosta oba z mamo razumela. Pošiljata mi svoj blagoslov in nasvet, naj prosim Sv. Duha za razsvetljenje.

Gospa Velikonjeva mi je povedala, da se bo kurir, ki je pismo prinesel, vsak čas vrnil po odgovor. Tetki sem pismo pokazal. Molče ga je prebrala in rekla, da me pusti malo samega, naj v miru razmislim. Šele kasneje mi je prišlo na misel, koliko sta ti dve pogumni ženi tvegali. Ena je imela zaprte tri člane družine, drugi so umorili moža, pisatelja, zavednega Slovenca in katoličana. Kmalu po prihodu v Ljubljano so komunisti postavili dr. Narteja Velikonjo pred »ljudsko sodišče«, ga obsodili na smrt in nato umorili. Vdova je bila prepuščena sama sebi, z majhnimi otroki, a mi je vseeno pomagala pri tveganem pobegu, čeprav me prej ni poznala.

Ko je kurir, kateremu naj bi dal odgovor, pozvonil pri vratih, ga je gospa sprejela, me predstavila, potem pa sta se s tetko umaknili. Bil je bil mlad človek, redkih besed. Ni sedel. Stoje mi je povedal, da potrebuje mojo odločitev takoj.

Razložil sem mu, da nimam ne obleke ne primernih čevljev ne toplega perila, da ne morem iz zavoda, kadar bi hotel, da nisem pripravljen ...

Mirno mi je dejal, naj sporočim gospe Velikonjevi do drugega dne, če hočem uiti ali ne. Kako pridem iz zavoda, je bila moja stvar.

»Če hočeš, boš ušel, če nočeš, ostani. Jutri do dveh popoldne je zadnji rok.«

»Kdaj moram uiti?«

»V nedeljo dopoldne, a uro in ostale podrobnosti boš izvedel, ko se odločiš.«

Poslovil se je in odšel. Kmalu za njim sem stekel v hladno noč. Ni bilo ne časa ne volje za pomenek. Tetko je skrbelo verjetno ne dosti manj od mene, a mi ni mogla svetovati. Odločitev bo le moja.

Tekel sem, da v zavodu ne bi opazili zamude. Kljub temu me je zeblo. Mrzel veter je bril, da je žvižgalo okrog ušes.

V zavod sem prišel ves premražen. Bil je petek zvečer. Vsi gojenci in vodstvo zavoda so bili že zbrani na tedenskem obveznem sestanku »Zveze mladine Slovenije«. Vstopil sem v polno dvoranico in ostal pri vratih, da ne bi opazili moje zamude. Ko je bil program zaključen, je upravnik kakor navadno vprašal, če ima kdo še kako željo ali vprašanje. Ne da bi prej dosti pomislil, sem dvignil roko. Ko sem dobil besedo, sem preko vse dvorane pričel ogorčeno razlagati upravniku Jagodiču svoj problem.

Povedal sem, da imam v ponedeljek izpit iz ruščine, da pa ne mislim iti, ker me v poletni delovni uniformi zebe, da v šoli ne kurijo in da se sošolci norčujejo iz moje obleke. Seveda je upravnik obljubil, da se bo za stvar pozanimal in jo ugodno rešil, a bil je petek zvečer in vse je kazalo, da do ponedeljka obleke ne bo.

Moral sem vpričo zbrane tovaršije ponovno pritisniti na socialistično vest zavodskega vodstva, predno se je omečila tovarišica sestra in obljubila, da mi bo na samo soboto zjutraj udarniško priskrbelo toplo perilo. Zahvalil sem se ji, a glasno omenil, da ne morem k izpitu v spodnjih hlačah, pa čeprav so dolge. To je ganilo krojaškega mojstra, ki mi je obljubil, da bo udarniško poiskal tople hlače in bluzo iz skladišča »ameriške pomoči«, o kateri sem takrat prvič slišal. Zdaj ni preostalo čevljarskemu mojstru drugega, kakor da je še on obljubil svoje sodelovanje. Med »ameriškiimi čevlji«, ki so bili nekeje v skladišču, bo poiskal zame primeren par v soboto popoldne. Spet sem moral razložiti, da potrebujem tudi čevlje že dopoldne, ker moram takoj po kosilu k nekemu tovarišu, s katerim se pripravljam na izpit iz ruščine. »Ne morem na cesto v toplih hlačah pa v sandalih.« sem razlagal. Zdaj ni nihče več presojal o logiki mojih argumentov, šlo je za vprašanje zavodskega ugleda.

Mojster je obljubil svoj udarniški doprinos k moji obleki že naslednji dan dopoldne, hkrati pa je bilo jasno tudi prefektom, da bom po kosilu potreboval dovolilnico za izhod.

Vsem sem se javno in še osebno zahvalil in sestanka je bilo konec.

Navadno sem se po večerji še učil, ta večer pa sem se odpravil spat. Rekel sem, da me zebe. Res me je že ob sami misli na pobeg spreletaval mraz. Tuhtal sem: »Kaj je bolje? Ostati – iti – ostati – iti ...«

Končno sem se odločil za iti, se umiril in zaspal. Naloga, ki me je čakala, se mi ni zdela več nemogoča. Ponovno sem spoznal, da je res poglavitno: hoteti.

Naslednje jutro v soboto, 26. oktobra, sem bil popolnoma miren. Pričel sem priganjati vse, ki so mi prejšnji večer obljubili obleko. Upravnik je obljubo držal, izdal je potrebna nakazila, ostali so pobrskali po skladiščih. Pred kosilom sem bil že napravljen v toplo spodnje perilo in v plavo uniformo ameriškega letalca, ki sta jo sestavljala topla bluza in hlače. Le s čevlji je bil še križ. Čevljarji mojster se je kljub obljubi prikazal v delavnico šele blizu poldneva pa rekel, da bova čevlje iskala popoldne.

Po kosilu sem dobil obljubljeni dovolilnico. S trdnim sklepom, a s težkim srcem sem se odpravil na odločilni sestanek.

Mimogrede sem se ustavil pri naši Ani, ki je imela stanovanje nedaleč v Mostah, in ji vse povedal. Svetovala mi je, naj ostanem. Skušal sem jo potolažiti, a se mi je slabo posrečilo. Malo pred drugo uro sem bil spet pri Velikonjevih. Tetka Ela me je že čakala. Ko sem ji povedal svoj sklep, ga je tiho sprejela. Bil sem zadnji od treh bratov in ona, ki je izgubila v revoluciji dva sinova, se je bala, da bi izgubila še enega nečaka.

No, jaz sem bil odločen. Ko se je prikazal sel, je bilo vse brž domenjano. V nedeljo,

drugo jutro, moram z vlakom iz Ljubljane. Ker so bile ta dan volitve, ne bo veliko kontrole. Za vsak slučaj bom dobil osebno izkaznico na drugo ime, ki naj bi jo vrnil kurirju takoj, ko se spet srečava. Vzajem naj vlak, ki odpelje ob enajstih iz Ljubljane in izstopim v Križah, eno postajo pred Tržičem, kjer me bo čakal nekdo, ki me pozna. Sel je odšel.

S tetko Elo sva se dolgo poslavljala. Bilo je slovo za vse življenje. Gospe Velikonjevi sem se toplo zahvalil in odšel.

Stekel sem čez cesto. Ustavil sem se pri dr. Strletu, ki mi je dal na pot poleg dobrih nasvetov še par nogavic in toplo majico. Pri njem sem tudi opravil spoved.

Ob štirih sem bil že spet v zavodu. Mojstru sem pomagal pri iskanju primernih čevljev. V skladišču blizu delavnice so ležali težki ameriški vojaški čevlji, sicer že rabljeni, a lepo čisti, nametani na visokem kupu. Pari so bili med seboj povezani z vezalkami, tako čevljev, ki so mi bili prav, k sreči ni bilo težko najti.

Ivanu, s katerim sva se vedno o vsem pogovorila, sem zaupal svoj sklep že prejšnji večer. Povabil sem ga s seboj. V soboto se je posvetoval z mamo, ki mu je beg odsvetovala. Vedel je, da bo v nekaj mesecih prost in doma, kjer ga je pričakovala družina. Sklenil je, da ostane. Prišla je moja zadnja noč v zavodu. Proti pričakovanju sem krepko spal do jutra.

Tisto nedeljo, 27. oktobra, na praznik Kristusa Kralja, je bil dan splošnih državnih volitev za edino listo kandidatov komunistične partije. Že pred peto uro me je

(Stuttgart) Sveto pismo je v središču kristjanovega življenja.

zбудila godba na cesti. Cirkus, da bi se ljudje ne spomnili, kaj naj bi volitve v resnici bile.

Do pol šestih sem ležal v postelji z odprtimi očmi in premišljeval. Potem sem vstal in se odpravil k maši. Na dan volitev ni bilo udarniških del pa tudi drugih obveznosti ne. Ko sem pogledal skozi okno, sem se ustrašil. Zunaj je bilo vse belo pa še kar naprej je snežilo.

Na poti k maši se je eden od »političnih« tovarišev pošalil, da narava drži z nami, ker hoče na dan volitev pokazati, da je vse »belo«. Druge je zgodnji sneg veselil, mene pa je skrbelo.

Med sv. mašo sem prosil Kristusa Kralja za varstvo in za srečno pot, po njej pa sem se pred cerkvijo poslovil od prijatelja Zmaga. Zaupal sem mu svojo odločitev. Obema je bilo hudo. Vedela sva, da se najini poti ločujeta verjetno za vedno. Potem sem odhitel za tovariši v zavod. Tisti dan sicer ni bilo uradnega zбора na dvorišču, a v jedilnici so nas vseeno prešteli. Po zajtrku pa me je čakala še ena zapreka.

Prejšnji večer mi prefekt ni hotel napisati izhodne dovolilnice za nedeljo popoldne. Podpisal je nekaj dovolilnic za jutranji izhod k maši ter rekel, da ostanejo ta dan v zavodu vsi, ki ne volijo. Trdil sem, da imam od upravnika dovoljenje, da se grem učiti ruščine, ker imam, kot dobro ve, v ponedeljek izpit. Končno mi je rekel, da pusti odločitev prefektu, ki bo imel službo v nedeljo, to je naslednje jutro.

Po zajtrku mi je tovariš »dežurni« brez težav izročil dovolilnico za ves dan.

Ivan me je spremil v spalnico, kjer sem se pripravil na pot. Pod modro bluzo sem spravil zvezka, med katera sem zložil spričevalo in odločbo volilne komisije, vtaknil nogavice, ki mi jih je podaril dr. Strle, v žep, majico pa sem že zjutraj oblekel dvojno. Še enkrat sem se ozrl po prazni spalnici. Z Ivanom sva si segla v roko. Oba sva vedela, da gre zdaj zares. Zvesti prijatelj, ki sem mu brezmejno zaupal in ga globoko cenil, je stopil z mano do stopnic, da mi je še enkrat zaželel srečo. Potem sem hitro odšel. Niso naju smeli videti skupaj. Pol ure po zajtrku sem zapustil zavod, v katerem sem prebil manj kot sedem mesecev, a je v mojem življenju pomenil celo obdobje.

***

Počasi sem stopal proti Aninemu stanovanju. Še vedno je snežilo. Ane ni bilo doma, najbrž je šla volit. Pred vrati nisem smel čakati, odpravil sem se, da še enkrat

pozdravim Zmaga in njegove. Res sem kake pol ure posedel med njimi, potem sem se poslovil od mame in Lidije, ki sta jokali, in od prijatelja, s katerim sva skupaj preživljala zgodnjo mladost.

Medtem me je Ana že čakala. Čeprav je rekla, da me bo spremljala do postaje, sva se poslovila za zaprtimi vrati. Jokala je. Skrbela je zame kot za člana lastne družine, mene pa je takrat še bolj pekla vest za nagajivosti, s katerimi sem ji grenil leta, ko je delala pri nas. Ko sem bil otrok, se mi je zdelo naravno, da je »naša Ana« del družine. Šele v kasnejših letih sem se zavedel plemenitosti in zvestobe tega resnega dekleta, ki je preživela več svojih mladih let v naši družini kakor v lastni.

Da ne bi odhajal praznih rok, mi je Ana pripravila moj stari nahrbtnik in dala vanj popotnico. Tja sem spravil še drugo, kar sem do tedaj nosil pod bluzo. Za vsak primer je Ana nahrbtnik zavila v papir in rekla, da ga bo do postaje nesla za menoj. Ustavil sem se pri Velikonjevih, kjer sem dobil obljubljeni osebno izkaznico, gospa pa mi je posodila še plašč, ki je prekril modro ameriško letalsko uniformo. Med vojaki in miličniki, ki jih je bilo na cestah vse polno, bi moja obleka lahko vzbujala pozornost. Manj verjetno je bilo, da bi me kdo vprašal po dokumentih, če bom kolikor mogoče podoben sivi množici. Plašč naj bi vrnil skupaj z legitimacijo.

Na postaji mi je Ana izročila zavitek z nahrbtnikom. Ne spomnim se, da bi kupil vozni listek, morda je bila voznja na dan volitev prosta ali pa je Ana opravila to namesto mene. Še stisk roke in odtrgal sem se od naše zveste Ane ter stopil s skupino potnikov proti vlaku, ki je čakal. Ob enajstih je stroj zažvižgal, potegnil in moj beg se je pričel. Ko sem stopil v železniški voz, sem za seboj porušil mostove. Bil sem ubežnik.

S tesnim srcem sem sedel poleg okna in gledal, kako beže mimo mene zasnežena gorenjska polja in gozdovi. Prvič sem se vozil z vlakom v tisto smer. Z nikomer nisem govoril, nikogar poznal, le pazil sem, da ne bi zgrešil postaje, na kateri mi je kurir naročil, naj izstopim. Križe, zadnja postaja pred Tržičem ...

Izstopil sem. Nihče drug ni zapustil vlaka. Rahlo je snežilo. Vlak je potegnil in odsopihal. Na ploščadi sem stal sam, le od daleč sta me gledala dva oborožena vojaka, ki sta stražila postajo. Nihče ni čakal name. Vedel sem, da se ne smem obirati. Odšel sem s postaje, a nisem vedel kam.

Se nadaljuje

DISKRETNOST

Lučka je važna: »Če bomo šli v park in bomo srečali tistega revnega otroka, ki sem mu podarila svoj tricikel, mu bom povedala, da je bil moj.«

»Ne verjamem, da ga bomo spet srečali. Toda ko nekaj podariš, tega ne smeš kar naprej govoriti okrog. Biti moramo obzirni,« menita mama in očka.

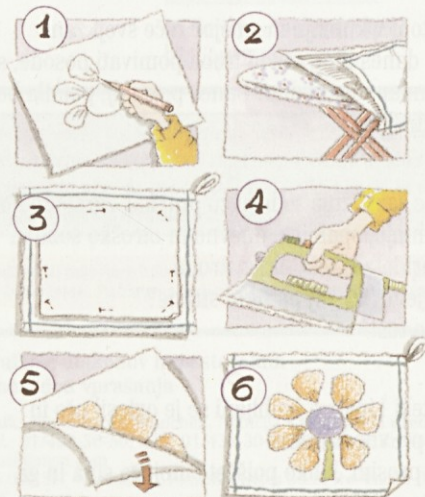
KO JE JEZUS KOMU POMAGAL, NI HOTEL, DA VSI ZVEDO

Otroci so spontani in zato velikokrat neobzirni. Vzgajati jih moramo k diskretnosti in jih učiti, naj ne bodo važni ali celo nesramni, naj ne govorijo stvari, ki lahko prizadenejo ali ranijo čustva drugih otrok in odraslih. Pri tem pa je treba paziti, da ne zgubimo vrednot, kot so iskrenost in spontanost, ki so velika vrлина otroške duše.

TISKANO

Material: karton, pastelne voščene barvice, s katerimi lahko rišemo na blago, kos enobarvnega blaga, brisača, majica, bucike, likalnik, časniki.

1. nariši risbo na karton;
2. na likalno desko položi časnik in nanj blago;
3. risbo položi na blago tako, da se stika z blagom in jo pritrdi z bucikami, da se ne bi premikala;
4. karton likaj brez pare kakšno minuto;
5. dvigni en vogal kartona in preveri, če se je risba odtisnila na blago;
6. s toploto likalnika boš dosegel, da se bo risba preslikala na blago in ga boš lahko pral.

“Mihec, ali veš, kaj se zgodi ljudem, ki ne govorijo resnice?” vpraša učiteljica.
 “Vem. Z mestnim avtobusom se vozijo za polovično ceno.”

“Lega te hiše ima dobre in slabe lastnosti,” reče prodajalec nepremičnine zakoncema. “Naj vama najprej povem slabe: Šeststo metrov zahodno je krematorij, dve ulici stran na jugu je mestno smetišče, na severu, približno dvesto metrov od tu je tovarna gumijastih izdelkov brez čistilne naprave, na vzhodu pa je tovarna kisa.”

“In dobre lastnosti?” se zanimata zakonca.
 “Vedno boste vedeli, iz katere smeri piha veter.”

“Profesor, nam boste danes predavali o možganih?” vpraša študentka medicine.
 “Ne, danes imam nekaj drugega v glavi!”

“Kako moški pokaže, da skrbi za prihodnost?”
 “Namesto enega si kupi dva zaboja piva.”

V pisarno vstopi neznanec in vpraša tajnico:

“Bi lahko govoril z vašim šefom?”
 “Žal je moral v zapor.”
 “Kdaj pa se vrne?”

“Pravnik našega podjetja meni, da bo čez dve leti že nazaj.”

Jaka vstopi v kuhinjo in smejoč reče svoji ženi:
 “Draga, danes ti pa res ni treba pomivati posode, saj imaš vendar rojstni dan! Danes praznuj, pomila boš lahko jutri!”

Gorenjec razkazuje sodelavcu pravkar zgrajeno novo hišo: kuhinjo, spalnico, dnevno in otroško sobo ...
 Potem prideta v sobo brez stropa.
 “Kaj pa je to? Zakaj pa tu ni strehe?”
 “To je pa tuš!”

V diskoteki Lipa pri Ljubljani se je oglasil oče in redarju pri vhodu rekel:
 “Ali mi, prosim, lahko poiščete mojega sina in ga pripeljete ven!”
 “Zakaj pa?”
 “Da mi bo pomagal pri njegovi domači nalogi!”

Turistka vpraša taksista:
 “Ali mi lahko opišete najkrajšo pot do železniške postaje?”
 “Ne morem, ker sem taksist.”

Križanka 601

1	2	3	4	5	6	7	8
9			10			11	
12				13	14		
15			16	17			
18	19	20	21				22
23	24			25			
26			27	28			
29				30	31		32
33		34		35			
36		37				38	
39	40						

Prva vrstica križanke in zadnja pokončna vsebujeta slovenski pogovor, ki govori o času.

VODORAVNO: 1. naprava, ki meri čas, 4. teč (3.os.edn.), 9. kdor se ukvarja s čebelami, 11. oziralni zaimsek, 12. večje plovilo, 13. vpiši EKAC, 15. španski vzkliz spodbude na tekmah, 16. majhna arabska država v Perzijskem zalivu, 18. triindvajseta črka slovenske abecede, 19. Nada Slokar, 21. generalni sekretar združenih narodov (Kofi), 23. Jakobov brat v stari zavezi, 25. kar živi, biva, 26. zaimsek, ki izraža lastnino neke moške osebe, 28. korejska znamka avtomobilov, 29. z enim robom, 31. NNR, 33. nogometni klub, 34. prijetne občutke vzbujajoča okolnost, 36. pozoritev Jezusovega rojstva, 38. Otmar Črnilogar, 39. šesta črka slovenske abecede, 40. zvrst skladbe

NAVPIČNO: 1. Bog postane človek, 2. kraljevski klub v Madridu, 3. eden od štirih mladeničev, ki jih je sirski kralj dal vreči v peč, pa niso zgoreli, 4. s kamnitimi kockami položena tla, 5. Emil Adamič, 6. izseljenski duhovnik, ki je dolga leta vodil slovensko faro v Parizu, 8. nasprotje od nekaj, 10. medmet, s katerim želimo pritegniti pozornost drugih, 11. svetovno znani dirigent, 14. točilnica, trgovinica s pijačo, 17. AAB, 20. besede, ki opozarjajo na posledice neupoštevanja pravila, 22. nikalnica, 24. žensko ime, 27. slavni francoski kipar (mislec), 30. koroški izraz za staro mamo, 32. reči (3.os.edn.), 35. sposobnost, ki je lastna pticam ali letalu, 37. dve enaki črki

REŠITEV KRIŽANKE 510
SPOKORNOST; MOTIKE; RVO; UR; VATIKAN; K; SIROMAKI; OI; IRONIK; USTINOV; N; RT; NAMIZJE; ARON; ANKA; NIL; KNA; D; NIKAK; KOL; SAVONAROLA; I; ARA; STAN

601A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

601A1 Prodajam dokončan in opremljen gostinski objekt z ribnikom v Leskovcu pri Ptujju. Objekt meri 320 m² in sprejme od 100 do 120 ljudi. Skupna izmera objekta z ribnikom znaša 1,3 ha. Cena po dogovoru. Informacije dobite pri lastniku ali po tel. Ivan Arnuš, Povodnova ulica 3, 2250 Ptuj, SLO. Tel.: 00386 2 783 0081 ali GSM 00386 41 390 576.

601A0 Sodni tolmač ponuja prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Išče: sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kombinacije.

Roman Trateški, Montessoristr.
11, D-71272 Renningen, Nemčija,
tel.: 0049-(0)7159-479166, faks: 0049-(0)7159-17827,
e-mail: info@trateschki-translation.de,
url: www.trateschki-translation.de,
www.globalvertere.com.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu
miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm
Katoliška Cerkev v Sloveniji
www.rkc.si
Mariborska škofija
mb.rkc.si
Republika Slovenija
www.sigov.si
Koroški tednik NEDELJA
www.nedelja.at
Katoliški tednik DRUŽINA
www.druzina.si
Mesečnik OGNJIŠČE
www.ognjisce.si
Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
www.drustvo-svs.si
GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm
Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI
www.sdo-sfz.com.ar
Novi glas, tednik Slovencev v Italiji
www.noviglas.it
VEČER, časnik
www.vecer.si/
Slovenska tiskovna agencija
www.sta.si
RTV Slovenije
www.rtvsllo.si
DELO, časnik
www.delo.si
Dnevne novice
www.siol.net
Zanimiva spletna stran s slikami iz Vojvodine in Slovenije
community.webshots.com/user/janezm
ali o zavodu v madžarščini:
www.emmausz.com

Iskalnik
<http://www.najdi.si/>
Telefonski imeni v Sloveniji
<http://tis.telekom.si/>
Slovenska turistična agencija
<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>
Oddaja Slovcem po svetu in domovini
<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>
Slovar slovenskega knjižnega jezika
<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>
Dobrodošli doma
<http://www.creativ.si/tourist/>
Mohorjeva družba Celje
<http://www.mohorjeva.org/>
Gorenjski glas
<http://www.mszs.si/slo/>
Dnevnik Finance
<http://www.finance-on.net/>
Ministrstvo za šolstvo in šport
<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredištvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredištvno:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksj@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com
NAROCNINA (v valutni zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK
V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBSI2X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
župnik: **Stanislav Cikanek**
e-naslov: cikanek@msn.com

AVSTRIJA

SLOVENSKA PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **Ljodžij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **Ljodžij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mljn (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernejrkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Joško Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skberlin.de/

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomisija-essen.de/
diakon: **Stanislav Čepлак**,
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Köln odg. delegat **J. Pucelj**
pomaga g. **Martin Mlakar**
e-naslov: skm.koeln@t-online.de
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: **Martin Mlakar**
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de/
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de/
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
kaplan: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18
70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: janurij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slowenischsprachige-mission-muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org/
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taltjat.david@econophone.ch

Biblični seminar skupnosti iz Stuttgarta, Ulma, Augsburga, Ravensburga in Kemptna

*Biblični strokovnjak
mag. Klaus Einspieler*

*Božja beseda je lačnim
hrana in žejnim pijača.*

Poglabljanje v psalme. Delo po skupinah

Pozorno spremljanje razlage o psalmih

Psalmi imenujejo Boga tudi skalo. Le zakaj?

Sv. pismo vzbuja vprašanja pri delu po skupinah.

Sv. pismo vzbuja tudi osebna vprašanja.

Kristjan se veseli ob skupni mizi.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676 2006

920061157,1

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408-972008